WIADOMOŚCI URZĘDU PATENTOWEGO

MIESIĘCZNIK

Rok XXII — Zeszyt 5|6

Lipiec — Sierpień

1946

WARSZAWA

Nakładem Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej

Cena zł 50.—

ROK XXII WARSZAWA, DNIA 31 SIERPNIA 1946 R. ZESZYT 5/6

WIADOMOŚCI URZĘDU PATENTOWEGO

TREŚĆ:

Część I.

Część II.

SOMMAIRE:

1-e Partie

2-me Partie.

USTAWY, ROZPORZĄDZENIA, KOMUNIKATY

42.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 11 kwietnia 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu, Aprowizacji i Handlu, Żeglugi i Handlu Zagranicznego oraz Komunikacji o określeniu trybu ujawnienia w księgach hipotecznych, rejestrach handlowych i innych rejestrach publicznych przejścia na własność Państwa i osób prawnych prawa publicznego przedsiębiorstw, nieruchomości i praw hipotekowanych.

Na podstawie art. 2 ust. 5 i art. 6 ust. 5 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) *) zarządza się co następuje:

§ 1. Tytułem do ujawnienia w księgach hipotecznych (gruntowych), rejestrach handlowych i innych rejestrach publicznych przejścia prawa własności przedsiębiorstw i nieruchomości do nich należących oraz praw hipotekowanych na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego jest odpis orzeczenia o przejściu tych praw, wydanego przez ministra właściwego ze względu na rodzaj przedsiębiorstwa.

§ 2. 1. Do składania wniosków o ujawnienie przejścia praw na rzecz Państwa lub osób prawnych prawa publicznego w księgach hipotecznych (gruntowych), rejestrach handlowych i innych rejestrach publicznych uprawnione są: Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej, organ władzy, wyznaczony przez właściwego ze względu na rodzaj przedsiębiorstwa ministra, oraz zarząd (dyrekcja) przedsiębiorstwa.

2. Ujawnienie w księgach hipotecznych (gruntowych) odbywa się według przepisów o postępowaniu hipotecznym, obowiązujących na poszczególnych obszarach Państwa, a w rejestrach handlowych i innych rejestrach publicznych według przepisów o postępowaniu rejestrowym, przewidzianym dla tych rejestrów.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Henryk Świątkowski*

Minister Skarbu:
(—) Konstanty Dąbrowski

*) Patrz **Wiadomości Urzędu Patentowego** 1946 r. zeszyt 4, poz. 28. — **Red.**

w/z Minister Przemysłu:
(—) Eugeniusz Szyr

w/z Minister Aprowizacji i Handlu:
(—) Alfred Jaroszewicz

Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
(—) Stefan Jędrychowski

Minister Komunikacji:
(—) Jan Rabanowski

(Dz. U. R. P. z dn. 22.5.1946 r. Nr. 17, poz. 116).

43.

ROZPORZĄDZENIE

PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 marca 1928 r.

o postępowaniu administracyjnym *).

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

I. Postanowienie ogólne.

Art. 1. Postanowienia rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie do postępowania we wszystkich sprawach z zakresu prawa administracyjnego, załatwianych przez władze i urzędy administracji państwowej i samorządu terytorialnego, o ile rozporządzenie to nie przewiduje wyjątków.

II. Właściwość.

Art. 2. 1. Właściwość władz rzeczową i miejscową ustala się na podstawie przepisów o ich zakresie działania, a następnie na podstawie innych przepisów.

2. Władza powinna z urzędu przestrzegać swej właściwości rzeczowej i miejscowej.

3. Jeżeli wniesiono podanie do władzy niewłaściwej, winna ona niezwłocznie podanie to skierować do władzy jej zdaniem właściwej z równoczesnym zawiadomieniem o tym wno-

*) Rozporządzenie to było zamieszczone już w zeszycie 4/1928 r. **Wiadomości Urzędu Patentowego.** Obecnie, wobec spalenia przez okupanta niemieckiego zarówno biblioteki, jak i reszty nakładu wszystkich roczników **Wiadomości,** zostaje zamieszczone ponownie. — **Red.**

szącego, lub zwrócić mu podanie ze wskazaniem tej władzy.

Art. 3. 1. Jeżeli obowiązujące przepisy nie określają właściwości miejscowej, wówczas ustala się tę właściwość:

a) w sprawach dotyczących nieruchomości — podług miejsca położenia nieruchomości;

b) w sprawach dotyczących prowadzenia przedsiębiorstwa lub jego zakładu — podług miejsca, w którym przedsiębiorstwo lub zakład są, mają być, albo były prowadzone;

c) w innych sprawach — podług miejsca faktycznego zamieszkania w kraju strony lub jednej ze stron, a mianowicie strony obowiązanej; jeżeli żadna ze stron zamieszkania w kraju nie posiada, podług miejsca pobytu jednej z nich; jeżeli strony przebywają za granicą, podług ostatniego wiadomego miejsca zamieszkania jednej ze stron w kraju; wreszcie — podług miejsca, w którym wynikła sprawa.

2. Jeżeli jednak w sposób wskazany właściwość miejscowa ustalić się nie da, wówczas władzę miejscowo-właściwą wyznacza naczelna władza rzeczowo-właściwa.

Art. 4. Jeżeli właściwości rzeczowej w sposób, przewidziany w art. 2 ust. 1 ustalić się nie da, albo jeżeli obowiązujące przepisy przewidują właściwość władz już nieistniejących, a nie można ustalić, kto przejął ich uprawnienia, wówczas właściwą jest w I instancji powiatowa władza administracji ogólnej, w II instancji — wojewódzka władza administracji ogólnej.

Art. 5. 1. Spory o właściwość rzeczową lub miejscową między władzami administracyjnymi, mającymi wspólną władzę przełożoną, rozstrzyga najbliższa wspólna ich władza przełożona.

2. Spory o właściwość między władzami mającymi różne władze przełożone rozstrzyga: między władzami powiatowymi właściwy miejscowo wojewoda, po uprzednim porozumieniu się z kierownikiem zainteresowanej władzy II instancji; między władzami wojewódzkimi — Minister Spraw Wewnętrznych po uprzednim porozumieniu się z zainteresowanym ministrem; między ministrami — Prezes Rady Ministrów.

3. Ten sam tryb postępowania ma zastosowanie w wypadkach, w których uzasadniona jest właściwość dwóch lub więcej władz.

4. Przepisy artykułu niniejszego mają zastosowanie do sporów o właściwość między władzami samorządu terytorialnego, lub też tymi władzami a władzami administracyjnymi państwowymi, z tą zmianą, że, o ile chodzi o spory władz samorządowych między sobą w sprawach własnego zakresu działania, decyzja należy do właściwych władz nadzorczych nad samorządem; w innych wypadkach rozstrzyga starosta, wojewoda względnie Minister Spraw Wewnętrznych.

5. Przepisy poszczególnych ustaw, przewidujące załatwianie spraw przez władze w porozumieniu ze sobą, pozostają nienaruszone.

Art. 6. Gdy między władzami toczy się spór o właściwość, lub gdy uzasadniona jest właściwość kilku władz, a zwłoka w załatwieniu grozi niebezpieczeństwem, wówczas każda z władz winna przedsięwziąć w obrębie swego zakresu działania konieczne czynności, zawiadamiając o tym inne władze.

III. Wyłączanie urzędników administracyjnych.

Art. 7. 1. Urzędnik powinien się wyłączyć:

a) w sprawie, w której sam jest stroną, albo pozostaje do strony w takim stosunku prawnym, że wynik sprawy oddziaływa na jego osobiste prawa i obowiązki;

b) w sprawie żony, krewnych i powinowatych do drugiego stopnia włącznie, rodzeństwa i ich dzieci;

c) w sprawie swych rodziców przybranych, dzieci przysposobionych oraz osób, będących pod jego opieką lub kuratelą;

d) w sprawie, w której był lub jest pełnomocnikiem jednej ze stron;

e) w postępowaniu odwoławczym, jeżeli brał udział w niższej instancji w wydaniu zaskarżonej decyzji;

f) w sprawie, z powodu której wdrożono przeciw niemu dochodzenie wstępne, postępowanie dyscyplinarne lub karno-sądowe.

2. Przełożony może wyłączyć podwładnego urzędnika, jeżeli uzna to za potrzebne ze względu na interes publiczny.

Art. 8. W wypadkach wyłączenia urzędnik powinien być bezzwłocznie zastąpiony przez innego, a do tego czasu ma przedsiębrać tylko te czynności, które nie cierpią zwłoki.

IV. Osoby interesowane i ich pełnomocnicy.

Art. 9. 1. Osobą interesowaną jest każdy, kto żąda czynności władzy, do kogo czynność władzy się odnosi, lub też czyjego interesu czynność władzy choćby pośrednio dotyczy.

2. Osoby interesowane, które uczestniczą w sprawie na podstawie roszczenia prawnego lub prawnie chronionego interesu, są stronami.

3. Wszystkie przepisy, dotyczące osób interesowanych, odnoszą się również do ich prawnych zastępców.

Art. 10. Zdolność prawną i zdolność do działań prawnych osób interesowanych ocenia władza według prawa cywilnego, o ile przepisy administracyjne w poszczególnych wypadkach nie stanowią inaczej.

Art. 11. Osoba interesowana może do zastąpienia siebie upoważnić pełnomocnika, o ile nie jest wymagane jej osobiste działanie.

Art. 12. 1. Pełnomocnikiem może być osoba własnowolna, o ile poszczególne przepisy prawne nie stanowią inaczej.

2. Oprócz pełnomocnictw, sporządzonych lub poświadczonych w urzędach i przez notariuszów, są dopuszczalne również pełnomocnictwa prywatne, o ile ich wiarogodność nie budzi wątpliwości.

3. Pełnomocnictwa mogą być sporządzone oddzielnie, albo zawarte w protokółach, adnotacjach, podaniach itp.

4. Poza tym władza w sprawach mniejszej wagi może nie żądać pełnomocnictwa, jeżeli zastępcami osób interesowanych są członkowie rodziny, osoby należące do wspólnego gospodarstwa domowego lub ich pracownicy, a władza nie ma wątpliwości co do istnienia i zakresu uprawnienia do zastępstwa.

5. Władza nie dopuści pełnomocnika, który trudni się zawodowo zastępstwem stron, nie mając odpowiednich uprawnień.

Art. 13. Dla osób nieobecnych lub niezdolnych do działań prawnych, a nie mających zastępcy prawnego, może władza wystąpić do sądu z wnioskiem o wyznaczenie takiego zastępcy.

Art. 14. 1. Osoby interesowane i ich pełnomocnicy mają prawo w godzinach do tego przeznaczonych dowiadywać się o biegu spraw.

2. Strona lub też należycie upoważniony jej pełnomocnik może na podstawie zezwolenia władzy i w obecności urzędnika, wyznaczonego przez naczelnika urzędu, przeglądać akta administracyjne, które zdaniem władzy zawierają dane niezbędne dla strony celem uzasadnienia jej praw i interesów.

3. Władza może na prośbę strony zezwolić na wydanie odpisów z dokumentów, o ile to ze względu na interes publiczny jest dopuszczalne.

4. Od zarządzeń, wydanych w myśl artykułu niniejszego, nie przysługuje żaden środek prawny oddzielnie od odwołania co do istoty sprawy.

5. Uprawnienia, przewidziane w ust. 1—3, nie mogą być wykonywane ze szkodą dla tajemnicy urzędowej.

V. Wnoszenie podań.

Art. 15. 1. Prośby, odwołania, skargi, zażalenia itp. podania mogą być wnoszone do władz pisemnie lub telegraficznie, a także zgłaszane ustnie do protokółu, o ile specjalne przepisy i rodzaj sprawy nie stoją temu na przeszkodzie.

2. W razie zwrócenia się telegraficznego bez poświadczenia podpisu, władza ma prawo, gdy zachodzi wątpliwość, żądać od osoby interesowanej pisemnego potwierdzenia telegramu. W wypadku potwierdzenia uważa się, że podanie zostało wniesione ważnie w terminie pierwotnym.

Art. 16. 1. Podanie powinno zawierać:

a) wskazanie władzy, do której jest skierowane,
b) wskazanie zarządzenia lub orzeczenia, którego wydania albo uchylenia petent się domaga,
c) datę,
d) podpis,

a gdy podanie jest pierwszym w sprawie — winno zawierać nadto:

e) adres petenta.

2. Za nie umiejącego lub nie mogącego się podpisać podanie podpisuje inna osoba przez niego uproszona swoim nazwiskiem czytelnie, wskazując swoje miejsce zamieszkania i zaznaczając przed podpisem, że podpis ten uskutecznia zamiast interesowanego na jego prośbę.

3. Podania bez podpisu lub też z podpisem, wykonanym sposobem mechanicznym, władza może nie przyjąć, o ile ma wątpliwości, czy podanie zostało wniesione z wolą osoby interesowanej. W razie potrzeby władza wyznacza stosowny termin dla potwierdzenia podania. W wypadku potwierdzenia uważa się, że podanie zostało wniesione ważnie w terminie pierwotnym.

4. Podobnie władza może postąpić również w wypadkach, gdy podanie ma inne braki formalne, jak np. jest nieczytelne, w treści swej niezrozumiałe, napisane z pogwałceniem przepisów o języku podań itp.

Art. 17. Jeżeli podanie, wniesione przez jedną lub więcej osób, dotyczy kilku spraw, z których każda powinna być załatwiana oddzielnie, władza uczyni przedmiotem swego załatwienia jedną z nich jej zdaniem najważniejszą z pośród tych, do których załatwienia jest właściwą, zawiadamiając o tym wnoszącego.

Art. 18. Na żądanie osoby interesowanej władza obowiązana jest potwierdzić odbiór podania.

VI. Protokóły i adnotacje w aktach.

Art. 19. 1. Protokóły w postępowaniu administracyjnym sporządza władza, gdy uzna to za potrzebne.

2. Należy sporządzić protokół:

a) o przyjęciu zgłaszanych ustnie podań;
b) o przesłuchaniu osób interesowanych, świadków i biegłych;
c) o oględzinach i ekspertyzach, gdy dokonane są z udziałem władz;
d) o ustnym ogłoszeniu decyzji;
e) o rozprawie ustnej.

Art. 20. 1. Protokół sporządza się tak, aby z niego widoczne było, kto, kiedy, gdzie i jakich czynności urzędowych dokonał, kto był przy tym obecny w charakterze władz współ-

działających, osób interesowanych, ich pełnomocników, świadków i biegłych, co i w jaki sposób za pomocą dokonanych czynności ustalono i jakie zarzuty lub uwagi zgłosiły obecne przy czynności osoby.

2. Jeżeli przesłuchani świadkowie i biegli zeznawali pod przysięgą, w protokóle przesłuchania należy to zaznaczyć. O ile zeznania różnią się między sobą, każde zeznanie zapisuje się oddzielnie w miarę możności własnymi słowami osoby zeznającej bez zmian, opuszczeń i dodatków.

3. Osobom piśmiennym władza może zezwolić: na zapisywanie do protokółu swych zeznań, lub też w miejsce zeznania ustnego, gdy przesłuchanie ma się odbywać bez przysięgi, — na dostarczenie zeznania na piśmie. W tym wypadku zeznanie musi być napisane w całości własnoręcznie przez zeznającego.

4. Jeżeli przesłuchanie dokonane zostało za pośrednictwem tłumacza, należy zapisać również do protokółu, w jakim języku zeznanie złożono, i kto był tłumaczem.

5. Protokół przesłuchania powinien być odczytany zeznającej osobie i przedstawiony jej do podpisu niezwłocznie po złożeniu zeznania. Wszelkie inne protokóły odczytuje się wszystkim osobom obecnym, biorącym udział w czynności urzędowej, które następnie winny protokół podpisać. Jeżeli ktokolwiek nie chce lub nie może podpisać protokółu wówczas przyczynę tego zaznacza się w protokóle.

6. Skrobania w protokółach są wzbronione, poprawki i uzupełnienia można robić, lecz tak, aby wyrazy skreślone były jeszcze czytelne, a przy tym, aby poprawki były stwierdzone w protokóle przed jego podpisaniem.

Art. 21. Spostrzeżenia, otrzymane wiadomości i zarządzenia, które mają znaczenie dla sprawy, a nie stanowią podstawy do sporządzenia protokółu, urzędnik dokonywujący czynności powinien utrwalać w formie adnotacji w aktach przez siebie podpisanej.

VII. Wezwania i doręczenia.

Art. 22. 1. Władza ma prawo, w wypadkach zaś gdy poszczególne przepisy to przewidują, — ma obowiązek wzywać osoby, od których potrzebuje wyjaśnień lub których udział w czynnościach władzy jest potrzebny, do złożenia tych wyjaśnień bądź osobiście w urzędzie, bądź pisemnie, bądź przez osoby inne — jak również do udziału w czynnościach władzy.

2. Wezwanie powinno być opatrzone podpisem urzędnika władzy wzywającej.

3. W wezwaniu należy wskazać:

a) imię, nazwisko i adres wezwanego,
b) w jakiej sprawie i w jakim charakterze go się wzywa,
c) nazwę i adres władzy wzywającej,
d) czy wezwany ma się stawić osobiście, czy może złożyć wyjaśnienie na piśmie, czy też może przysłać zamiast siebie pełnomocnika,
e) wyznaczyć odpowiedni termin, w ciągu którego powyższe żądanie władzy ma być spełnione, albo też wskazać ściśle dzień, godzinę i miejsce stawiennictwa wezwanego lub pełnomocnika,
f) wskazać czy zadośćuczynienie wezwaniu jest obowiązkowe, a w razie twierdzącym — podać skutki prawne niezastosowania się do wezwania.

Art. 23. Wezwania i inne pisma urzędowe władza doręcza za pokwitowaniem bądź bezpośrednio w urzędzie, bądź poza nim, przy tym bądź przez własnych funkcjonariuszów, bądź przez pocztę, bądź przez inne organa władzy lub wreszcie przez urzędy gminne (magistraty).

Art. 24. 1. Jeżeli pismo nie zostało odbiorcy doręczone bezpośrednio w urzędzie, i o ile w danej sprawie nie obowiązuje doręczenie pisma pod wskazanym przez odbiorcę adresem, doręcza się je bądź w mieszkaniu odbiorcy, bądź w miejscu, gdzie znajduje się zarząd nieruchomości, nieruchomość lub przedsiębiorstwo odbiorcy, lub gdzie odbiorca wykonywa swoją pracę zawodową.

2. Do rąk odbiorcy w razie koniecznej potrzeby pismo może być doręczone w każdym miejscu.

3. Jeżeli nie może być zastosowane doręczenie w żadnym z miejsc powyższych, a nie ustanawia się zastępcy prawnego, wówczas można pismo pozostawić w urzędzie wysyłającym, a adresata zawiadomić o tym przez obwieszczenie, wywieszone na widocznym miejscu w urzędzie wysyłającym, oraz przez dwukrotne ogłoszenie w gazecie rządowej w odstępach co najmniej siedmiodniowych. W tym wypadku doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia.

Art. 25. 1. Pismo doręcza się odbiorcy o ile możności do rąk własnych.

2. W razie nieobecności odbiorcy pismo doręcza się dorosłemu domownikowi, zarządcy nieruchomości lub przedsiębiorstwa odbiorcy, jego pracownikowi, rządcy lub dozorcy domu, a w ostateczności — temu z sąsiadów odbiorcy, który się zobowiąże do doręczenia pisma.

Art. 26. 1. Jeżeli doręczenie nie może być dokonane do rąk własnych odbiorcy z powodu jego nieobecności, lub też do rąk osób, wymienionych w art. 25 ust. 2 z powodu nieobecności ich w miejscu doręczenia lub z powodu odmowy przyjęcia, — wówczas pismo należy złożyć we właściwym ze względu na miejsce doręczenia urzędzie gminnym (magistracie), a pismo, nadesłane pocztą, — w najbliższym urzędzie pocztowym, wywieszając o tym ogłoszenie:

a) we wskazanych wyżej urzędach odpowiednio, a oprócz tego
b) na drzwiach mieszkania odbiorcy lub też na drzwiach lokalu, w którym znajduje się zarząd jego nieruchomości lub przedsiębiorstwa, albo w którym odbiorca pracuje, albo na bramie jego nieruchomości.

2. Wykonanie tych czynności uważa się za doręczenie.

Art. 27. Jeżeli przyjęcia odmawia sam odbiorca, wówczas pismo z odpowiednią adnotacją zwraca się urzędowi wysyłającemu. W tym wypadku doręczenie uważa się za dokonane w chwili odmowy przyjęcia.

Art. 28. 1. Niezależnie od potwierdzenia osoby lub urzędu, którym pismo przeznaczone dla odbiorcy zostawiono, organ doręczający oznacza na egzemplarzu pokwitowania czas, miejsce i sposób doręczenia, po czym pokwitowanie to niezwłocznie dostarcza władzy wysyłającej.

2. Pismo, złożone w urzędzie gminnym (magistracie) lub pocztowym, pozostaje tam dla odbiorcy przez dni 30, po czym zwraca się władzy wysyłającej z zaznaczeniem o niezgłoszeniu się odbiorcy w powyższym terminie po odbiór pisma.

Art. 29. Jeżeli doręczenie zostało dokonane wadliwie, należy je powtórzyć i dokonać w sposób prawidłowy. Gdy jednak odbiorca pismo faktycznie otrzymał i data doręczenia da się niewątpliwie ustalić, to uważa się je za doręczone należycie w chwili faktycznego otrzymania go przez odbiorcę.

Art. 30. 1. Osoba interesowana, która w toku wiadomego jej postępowania zmienia miejsce zamieszkania, powinna o tym władzę zawiadomić.

2. W razie zaniedbania tego obowiązku, doręczenie pod poprzednim adresem w sposób, przewidziany w art. 26, ma skutek prawny.

Art. 31. W postępowaniu, wszczętym na skutek podania, podpisanego przez dwie lub więcej osób bez wskazania osoby, której należy doręczyć odpowiedź, wszelkie pisma doręcza się tylko jednej z podpisanych osób według uznania władzy, o ile nie określa tego inaczej inny przepis prawny.

Art. 32. 1. Osobiste stawiennictwo osób interesowanych przed władzą prowadzącą sprawę dla dania wyjaśnień może być wymagane tylko w wypadkach, gdy ze względu na wyjątkowo ważny interes publiczny władza uzna to za konieczne a przy tym:
a) w sprawach, załatwianych przez urzędy gminne (magistraty), gdy wezwany zamieszkuje lub przebywa w obrębie tejże gminy;
b) w sprawach, załatwianych przez władze powiatowe lub władze wyższe w obrębie tego powiatu, w którym mieszka lub przebywa wezwany, jednakże w razie wezwania z odległości ponad 15 km — za wynagrodzeniem i za zwrotem kosztów jak świadkom (art. 106).

2. Gdy nie można zastosować przepisów ust. 1 lit. a) i b), władza może dokonać przesłuchania za pomocą równorzędnej lub niższej władzy miejsca zamieszkania lub też pobytu wezwanego, albo też wskazać, że wezwany może bądź przysłać pełnomocnika, bądź złożyć wyjaśnienie na piśmie.

3. Osoba interesowana nie ma prawa uchylać się od udzielenia na piśmie wyjaśnień, żądanych przez władze w interesie publicznym, z wyjątkiem wypadków, wskazanych w art. 59 i 60 co do świadków. Zamiast składania wyjaśnień na piśmie ma ona prawo dla ich złożenia stawić się osobiście w urzędzie wzywającym, albo w najbliższym rzeczowo właściwym urzędzie lub w urzędzie gminnym, albo przysłać pełnomocnika.

Art. 33. W razie obowiązku stawiennictwa osobistego, a niemożności uczynienia tego w terminie lub w dniu wyznaczonym, osoba interesowana powinna niemożność tę uzasadnić. Za ważne przyczyny niestawiennictwa uważa się przyczyny, wskazane w art. 58 co do świadków.

Art. 34. 1. Jeżeli ze względu na brak czasu lub z innych przyczyn wzywanie sposobami, wskazanymi w art. 23, byłoby szczególnie utrudnione, można wzywać telegraficznie, telefonicznie lub w sposób inny, najodpowiedniejszy ze względu na okoliczności.

2. Niestawiennictwo osób, wezwanych sposobami, wskazanymi w ust. 1, pociąga za sobą skutki niestawiennictwa o tyle tylko, o ile władza nie będzie miała wątpliwości, że wezwanie doszło zawczasu do wiadomości wezwanego.

Art. 35. Przepisy rozporządzenia niniejszego o sposobie wzywania i doręczeniach nie uchylają mocy przepisów innych ustaw, które przewidują uskutecznianie tych czynności innym trybem, jak np. podawanie czynności władzy i stron do wiadomości osób interesowanych oraz wzywanie i doręczanie w drodze ogłoszeń, wywieszenia list imiennych, wyłożenia akt w miejscach, dostępnych dla osób interesowanych itp.

VIII. Terminy.

Art. 36. Przy obliczaniu terminów, oznaczonych na dni, nie wlicza się dnia czynności lub zdarzenia, miarodajnych dla rozpoczęcia biegu terminu; ostatni z wyznaczonej liczby dni uważa się za koniec terminu.

Art. 37. Terminy, oznaczone na tygodnie, kończą się z upływem tego dnia w ostatnim tygodniu, który nazwą swą odpowiada dniu czynności lub zdarzenia, miarodajnych dla rozpoczęcia biegu terminu.

Art. 38. 1. Terminy, oznaczone na miesiące, kończą się z upływem tego dnia ostatniego miesiąca, który ma tę samą datę, jak dzień czynności lub zdarzenia, miarodajnych dla rozpoczęcia biegu terminu.

2. Jeżeli koniec terminu, oznaczonego na miesiące, wypada w takim miesiącu, który odpowiedniej daty nie posiada, wówczas termin kończy się z upływem ostatniego dnia tego miesiąca.

Art. 39. Jeżeli koniec terminu przypada na niedzielę lub święto ustawowe, to za ostatni dzień terminu uważa się najbliższy następny dzień powszedni.

Art. 40. Termin uważa się zachowany, jeżeli przed jego upływem nadano pismo w polskim urzędzie pocztowym lub telegraficznym.

Art. 41. 1. Jeżeli strona udowodni, że uchybienie terminu nastąpiło bez jej winy z powodu przeszkód nie do przezwyciężenia, może ona w terminie siedmiodniowym od ustania przeszkody prosić władzę o przywrócenie terminu.

2. Równocześnie należy dopełnić czynności, która miała być w terminie dopełniona.

3. Prośba o przywrócenie terminu może być wyłożona w piśmie stanowiącym dopełnienie czynności.

4. Przywrócenie terminu siedmiodniowego, przewidzianego w ust. 1 jest niedopuszczalne.

Art. 42. Prośbę o przywrócenie terminu dla odwołania rozstrzyga ostatecznie władza odwoławcza, w innych wypadkach — władza, wobec której czynność miała być dopełniona.

Art. 43. Prośba o przywrócenie terminu nie wstrzymuje wykonania zaskarżonej decyzji władzy, jednakże władza może wstrzymać wykonanie, gdy uzna to za uzasadnione.

IX. Postępowanie wyjaśniające.

Art. 44. O ile poszczególne przepisy nie określają ściśle postępowania dla ustalenia okoliczności, mających być podstawą rozstrzygnięcia, ma władza z urzędu ustanawiać zakres postępowania wyjaśniającego i środków dowodowych, potrzebnych dla należytego ustalenia stanu sprawy, kierując się przy tym względami celowości, szybkości, prostoty i zaoszczędzenia kosztów.

Art. 45. 1. Poza wypadkami, w których obowiązujące przepisy prawne nakazują przeprowadzanie rozprawy, władza może zarządzić przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w formie rozprawy ustnej, o ile w ten sposób da się osiągnąć znaczne przyśpieszenie i uproszczenie postępowania.

2. W szczególności władza może zarządzić z urzędu lub na wniosek rozprawę ustną:

a) o ile chodzi o uzgodnienie sprzecznych interesów stron;

b) o ile chodzi o rozpatrzenie sprawy przy udziale większej liczby osób interesowanych reprezentantów różnych działów administracji albo przy udziale świadków lub biegłych;

c) o ile badanie wyjaśniające ma być przeprowadzone poza siedzibą urzędu przez osobno delegowanego w tym celu urzędnika.

Art. 46. 1. O terminie rozprawy ustnej należy zawiadomić strony, świadków i biegłych oraz zainteresowane władze i urzędy bezpośrednio, inne zaś osoby interesowane przez publiczne ogłoszenia w sposób, w danej miejscowości praktykowany.

2. W zawiadomieniu lub w ogłoszeniu o rozprawie ustnej należy:

a) określić dokładnie przedmiot, miejsce i czas rozprawy;

b) oznajmić, że interesowani mogą bądź stawić się osobiście, bądź złożyć na piśmie swe żądania, wnioski i zarzuty, najpóźniej do dnia poprzedzającego dzień rozprawy;

c) zwrócić uwagę na przepis ust. 2 art. 47.

Art. 47. 1. Urzędnik prowadzący rozprawę obowiązany jest, mając zawsze na uwadze interes publiczny, dążyć do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy oraz możliwego uzgodnienia sprzecznych interesów stron, przy czym powinien dać możność osobom interesowanym zapoznania się ze sprawą, a także złożenia potrzebnych oświadczeń.

2. Władza może nie przyjąć w dalszym postępowaniu przed tą instancją żądań, wniosków i zarzutów, które nie zostały zgłoszone ani w terminie, przewidzianym w art. 46 ust. 2 lit. b), ani ustnie podczas rozprawy, jeżeli żądania, wnioski lub zarzuty przy należytej staranności zgłaszającego mogłyby być zgłoszone w terminach wyżej wskazanych, a zwłaszcza jeżeli władza dojdzie do wniosku, że zgłoszenia te zmierzają do przewlekania sprawy. Odmienne postanowienia poszczególnych ustaw pozostają w mocy.

Art. 48. Urzędnik prowadzący rozprawę ustali jej przebieg i wynik w protokóle, dołączając doń oświadczenia, złożone na piśmie.

X. Dowody.

Art. 49. Jako środek dowodowy w postępowaniu administracyjnym służy wszystko, co może się przyczynić do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem.

Art. 50. O tym, czy dana okoliczność ma być przyjęta za udowodnioną, decyduje władza na podstawie swobodnej oceny wyników postępowania wyjaśniającego.

A. Dowód z dokumentów.

Art. 51. 1. Siłę dowodową dokumentów ocenia władza w granicach postanowień rozporządzenia niniejszego i innych przepisów prawnych.

2. Jeżeli zdaniem władzy istnieje uzasadnione podejrzenie, że przedstawiony dokument jest nieprawdziwy, może ona, zależnie od znaczenia dokumentu dla sprawy, albo bieg postępowania administracyjnego w całości lub w części wstrzymać do czasu wyjaśnienia prawdziwości dokumentu, albo też postępowanie dalej prowadzić.

Art. 52. 1. Dokumenty publiczne, wystawione w przepisanej formie, stanowią zupełny dowód na to, co wedle nich urzędownie zostało stwierdzone, oświadczone lub zarządzone.

2. Dokumentem publicznym w rozumieniu artykułu niniejszego jest dokument, uznany za publiczny przez obowiązujące przepisy, albo wystawiony przez władzę publiczną w granicach jej kompetencji, albo przez osobę zaufania publicznego.

3. Dokumenty, wystawione jako publiczne przez władze obce, traktuje się według swobodnej oceny przy zastosowaniu obowiązujących przepisów prawnych.

Art. 53. Dokumenty prywatne, bądź podpisane przez wystawcę, bądź zaopatrzone znakiem ręcznym należycie uwierzytelnionym, stanowią zupełny dowód na to, że zawarte w nich oświadczenia pochodzą od wystawcy.

Art. 54. Moc dowodową ksiąg handlowych, dzienników agentów handlowych itd. ocenia się według obowiązujących w tym względzie przepisów.

Art. 55. Dopuszczalny jest dowód nieprawdziwości, zarówno dokumentów publicznych, jako też prywatnych.

Art. 56. Jeżeli osoba interesowana powołuje się na okoliczności, które można ustalić na podstawie akt urzędowych, będących w posiadaniu władz lub urzędów polskich, i przy tym wskazuje tę władzę lub urząd, wówczas władza akta te sprowadzi lub dokona w nich potrzebnych oględzin na miejscu.

B. Dowód ze świadków, biegłych i oględzin.

Art. 57. 1. Władza bada świadków bądź z własnej inicjatywy, bądź na wniosek stron. Świadkowie, badani na wniosek stron, mogą być bądź wzywani przez władzę, bądź sprowadzani za zgodą władzy przez same strony.

2. Władza może zamiast badania świadków ogrniczyć się do żądania od nich zeznań na piśmie pod warunkami, wskazanymi w ust. 3 art. 20.

3. Jeśli stawiennictwo świadka jest utrudnione bądź z powodu znacznej odległości jego miejsca zamieszkania od miejsca stawiennictwa, bądź z powodu choroby, władza może w zamian wzywania go bądź zażądać zeznań na piśmie, bądź zbadać świadka sama lub przez równorzędny albo niższy urząd w miejscu, znajdującym się w pobliżu zamieszkania świadka, a świadka, który z powodu choroby nie może stawić się przed władzą lub urzędem, — zbadać na miejscu.

4. Niewykonanie żądania władzy co do stawiennictwa lub złożenia zeznań na piśmie świadek winien usprawiedliwić.

Art. 58. 1. Władza może uznać ważne przeszkody uniemożliwiające świadkowi stawienie się w terminie wyznaczonym oraz usprawiedliwiające nieprzedstawienie w terminie wyznaczonym zeznań na piśmie.

2. W szczególności, za przyczyny usprawiedliwiające niestawiennictwo świadka uważa się chorobę świadka, jako też śmierć rodziców, męża, żony lub dzieci, przerwanie komunikacji, pozbawienie wolności i zbyt późne otrzymanie wezwania.

Art. 59. Nie mogą być badani w charakterze świadków:

a) osoby niezdolne do udzielania swoich spostrzeżeń oraz osoby, które były niezdolne do spostrzeżenia faktu, mającego być udowodnionym,

b) duchowni co do tego, co im powierzono na spowiedzi lub pod tajemnicą duchowną,

c) wojskowi, funkcjonariusze państwowi, oraz pracownicy komunalni co do znanych im tajemnic urzędowych, chyba że uzyskają zezwolenie na złożenie zeznań od swego przełożonego.

Art. 60. Nikt nie może odmówić zeznań w charakterze świadka, jednak świadek może odmówić odpowiedzi na pytania, gdy odpowiedź mogłaby spowodować karno-sądową odpowiedzialność, albo narazić na hańbę, albo wyrządzić bezpośrednio znaczną stratę majątkową w stosunku do samego świadka, jego małżonka, jego krewnego lub powinowatego linii wstępnej lub zstępnej, krewnego w linii bocznej do trzeciego a powinowatego do drugiego stopnia, dziecka przysposobionego, rodziców przybranych oraz osoby, nad którą świadek sprawuje opiekę lub kuratelę, albo spowodować naruszenie prawnie uznanej tajemnicy zawodowej.

Art. 61. 1. Przed badaniem, lub żądając złożenia zeznań na piśmie, władza uprzedzi świadka o grożącej mu odpowiedzialności za fałszywe zeznanie.

2. W razie konieczności przesłuchania świadka pod przysięgą władza zwraca się o zaprzysiężenie świadka do najbliższego sądu pokoju (powiatowego). Pozostają w mocy przepisy szczególne, przewidujące zaprzysięganie świadków przez władze administracyjne.

3. Świadkowie, od których przysięgi się nie odbiera, składają przed władzą administracyjną w zamian przysięgi przyrzeczenie zeznania prawdy według sumienia po uprzedzeniu ich, że przyrzeczenie to ma moc przysięgi.

4. Od przysięgi są zwolnieni duchowni wszystkich prawnie uznanych wyznań; osoby

należące do wyznań nie uznających przysięgi; nieletni do lat 14; zstępni, gdy mają świadczyć w sprawie wstępnych i odwrotnie; małżonek, gdy ma świadczyć w sprawie współmałżonka; bracia i siostry w sprawach rodzeństwa; funkcjonariusze publiczni, którzy złożyli przysięgę służbową, o ile zeznania ich dotyczą faktów wiadomych im z tytułu pełnienia obowiązków służbowych.

Art. 62. 1. Wzywanie i badanie biegłych dokonywa się na tych samych zasadach co wzywanie i badanie świadków.

2. Przepisy dotyczące stałych znawców pozostają w mocy.

Art. 63. Biegłego, przedstawionego przez stronę, władza nie przyjmie, a wezwanego wyłączy, gdy powstaje uzasadniona wątpliwość co do jego bezstronności.

Art. 64. 1. Żądania świadków i biegłych o przyznanie wynagrodzenia za stratę czasu i zwrot kosztów podróży winny być zgłoszone pod rygorem utraty roszczenia przed zakończeniem rozpoznania sprawy.

2. O przyznaniu wynagrodzenia dla świadków i biegłych oraz jego wysokości, jak również o przyznaniu kosztów podróży, decyduje władza rozpoznająca sprawę. Od decyzji w tym przedmiocie nie ma odwołania.

Art. 65. Władza może z urzędu albo na wniosek strony zarządzić oględziny na miejscu z udziałem lub bez udziału biegłych.

Art. 66. Strony, o ile zjawią się w czasie badania świadków, biegłych lub w czasie oględzin, winny być dopuszczone do uczestniczenia w tych czynnościach, o ile interes publiczny nie stoi temu na przeszkodzie.

Art. 67. Za niewłaściwe zachowanie się w czasie rozprawy lub innych czynności urzędowych strony, świadkowie i biegli mogą być wydaleni z miejsca rozprawy lub z powyższych czynności przez kierującego urzędnika.

XI. Załatwianie spraw.

Art. 68. 1. Sprawy należy załatwiać bez niepotrzebnej zwłoki i przy tym tak, aby nie cierpiał ani interes publiczny ani uprawnione interesy osób prywatnych.

2. Sprawy, które nie wymagają zbierania przedwstępnych informacyj, dochodzeń, opinij itp., winny być z reguły załatwiane niezwłocznie, o ile możności w formie ustnej i bezpośredniej, zarówno w stosunku do osób, które zgłaszają się w urzędzie, jako też przy sposobności wyjazdów służbowych poza siedzibą urzędu. Przy tym władza w miarę potrzeby ma utrwalać istotną część czynności urzędowej w protokóle lub w formie adnotacji na akcie.

3. Sprawy należy załatwiać w formie pisemnej i doręczać stronom odpowiednie pisma, jeżeli tego przepisy bądź wprost bądź pośrednio wymagają albo jeżeli to wyraźnie leży w interesie strony.

4. Załatwiając sprawę pisemnie należy to czynić z możliwym pośpiechem, w każdym razie tak, aby sprawa została przez władze administracji ogólnej w zakresie administracji spraw wewnętrznych zakończona najpóźniej w ciągu 3 miesięcy, a jeżeli sprawa ma być w myśl obowiązujących przepisów załatwiona po porozumieniu się z inną władzą, — najpóźniej w ciągu 5 miesięcy o ile poszczególne przepisy nie ustalają terminów innych.

5. Do wszystkich spraw, załatwianych przez inne władze i w innym zakresie, niż wymienione w ustępie powyższym, terminy 3 i 5 miesięcy przedłuża się do 6 miesięcy.

Art. 69. 1. Do terminów, wskazanych w ust. 4 i 5 art. 68 nie wlicza się:

a) terminów specjalnych, przewidzianych w poszczególnych przepisach prawnych dla dopełnienia warunków, przez te przepisy wymaganych;

b) okresów zwłoki, spowodowanych bądź wyraźną winą osób interesowanych, bądź okolicznościami, niezależnymi od władzy decydującej.

2. Terminy, wskazane w ust. 4 i 5 art. 68, nie mają również zastosowania w wypadkach wstrzymania postępowania administracyjnego (art. 74).

Art. 70. 1. O ile w terminie, wskazanym w ust. 4 i 5 art. 68, sprawa nie zostanie całkowicie załatwiona, a poszczególne przepisy prawne nie przewidują skutków szczególnych na wypadek braku decyzji władzy w ciągu pewnego okresu czasu, strona ma prawo żądać przekazania sprawy do instancji wyższej celem jej załatwienia.

2. Podanie stron władza winna przekazać do instancji wyższej najdalej w ciągu trzech dni, bądź z aktami sprawy, bądź z wyjaśnieniem, że sprawa nie mogła być w terminie załatwiona z powodu okoliczności, przewidzianych w art. 69.

3. Władza wyższa, która załatwia sprawę za władzę niższą, działa w charakterze tej instancji, za którą spełnia tę czynność. Od takich orzeczeń, wydanych za władzę niższą, odwołanie, jeśli jest dopuszczalne, rozstrzyga władza instancyjnie wyższa od władzy rozstrzygającej.

Art. 71. Jeżeli nie ma podstawy prawnej lub faktycznej do merytorycznego załatwienia sprawy, będącej przedmiotem podania, władza pozostawia je bez załatwienia, a sprawę wszczętą już umarza, czyniąc odpowiednią adnotację na akcie i w miarę okoliczności zawiadamiając petenta.

XII. Decyzje.

Art. 72. 1. W toku postępowania władza wydaje decyzje (orzeczenia i zarządzenia) tak często, jak tego zajdzie potrzeba.

2. Decyzje dzielą się na główne i incydentalne. Decyzje główne sprawę, będącą przedmiotem postępowania, załatwiają co do jej istoty, względnie sprawę kończą w danej instancji. Decyzje incydentalne rozstrzygają inne kwestie, wynikające w toku postępowania.

Art. 73. 1. Decyzja, od której nie służy odwołanie lub skarga w toku instancyj administracyjnych, jest ostateczna.

2. Decyzja, której nie można zaskarżyć również do sądów administracyjnych, jest prawomocna.

Art. 74. 1. Gdy dla wydania decyzji konieczne jest rozstrzygnięcie pytania wstępnego, podlegającego kompetencji innych władz administracyjnych lub sądu, władza rozstrzygająca wyda decyzję tymczasową, uwarunkowaną późniejszym rozstrzygnięciem pytania wstępnego, jeśli zaś taka decyzja jest niemożliwa, władza rozstrzygnie sprawę opierając się na własnej ocenie pytań wstępnych.

2. Władza powinna wstrzymać postępowanie do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia pytania wstępnego, jeśli ono jest już przedmiotem sprawy we właściwym urzędzie lub sądzie, a natychmiastowe wydanie decyzji nie jest konieczne ze względu na interes publiczny i mogłoby w razie odmiennego rozstrzygnięcia pytania wstępnego spowodować niepowetowane szkody dla strony lub niemożność przywrócenia stanu poprzedniego.

3. Władza obowiązana jest wstrzymać postępowanie w wypadkach, wyraźnie wskazanych przez prawo.

Art. 75. 1. Każda decyzja powinna zawierać powołanie się na podstawę prawną, datę, osnowę decyzji, oznaczenie jej rodzaju, podpis władzy oraz wskazać, czy przysługuje od niej odwołanie czy skarga.

2. Jeśli decyzja jest w całości lub w części odmowna, powinna zawierać prawne i faktyczne uzasadnienie.

3. Jeśli decyzja jest pozostawiona całkowicie swobodnej ocenie władzy, wystarczy powołać się na podstawę prawną, w innych wypadkach swobodnej oceny wystarczy to jedynie wówczas, kiedy ważny interes państwowy przemawia przeciwko bliższemu uzasadnieniu.

Art. 76. 1. Objaśniając stronę o przysługującym jej prawie wniesienia odwołania lub skargi do władzy wyższej, należy wskazać tę władzę oraz termin i tryb zaskarżenia.

2. W decyzji głównej tej władzy, od której nie służy odwołanie w toku instancyj, należy wyraźnie zaznaczyć, że decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancyj.

Art. 77. 1. Jeśli władza błędnie objaśni stronę bądź co do terminu wniesienia odwołania lub skargi, bądź co do dalszego toku instancyj, wówczas objaśnienie takie nie może szkodzić stronie, która do niego się zastosowała. W tym wypadku:

a) odwołanie lub skarga, wniesione w terminie wyznaczonym, chociażby po upływie właściwego terminu ustawowego, uważa się za wniesione w terminie,

b) instancja niewłaściwa, która odwołanie lub skargę otrzymała, prześle je do instancji właściwej, która postąpi z nimi tak, jak gdyby były one od początku skierowane właściwie.

2. Jeśli władza w ogóle zaniedba objaśnić stronę o przysługującym jej prawie wniesienia odwołania lub skargi, strona może w ciągu 2 tygodni od chwili ogłoszenia lub doręczenia jej decyzji zażądać od władzy, która orzeczenie wydała, wydania lub też przesłania jej takiego objaśnienia. W tym wypadku termin dla wniesienia odwołania lub skargi liczy się od dnia otrzymania przez stronę objaśnienia.

Art. 78. 1. Decyzja główna powinna załatwiać sprawę, będącą przedmiotem rozpatrzenia, oraz wszystkie istotne wnioski osób interesowanych w możliwie najbardziej zwięzłym i wyraźnym ujęciu, powołując się na podstawę prawną.

2. Załatwienie winno z reguły następować w całości. Jeżeli jednak sprawa dopuszcza podział na kilka części, natenczas można, o ile jest to celowe, wydać decyzję o oddzielnych częściach, jeśli całość nie dojrzała jeszcze do rozstrzygnięcia.

Art. 79. Jeżeli decyzja ustanawia obowiązek pewnego świadczenia albo stworzenia pewnego określonego stanu, wówczas należy oznaczyć w decyzji odpowiedni termin dla wypełnienia nałożonego obowiązku.

Art. 80. 1. Decyzję wydaną w obecności strony, ogłasza się jej ustnie. Jednakże strona może natychmiast zgłosić żądanie doręczenia decyzji na piśmie. W takim razie, jeżeli decyzja nie jest natychmiast wykonalna, uważa się dzień doręczenia decyzji na piśmie za dzień jej doręczenia.

2. Decyzja główna, wydana w nieobecności strony, powinna być doręczona jej na piśmie. Potrzebę doręczenia na piśmie innych decyzyj, wydanych w podobnych warunkach, oceni władza.

3. Postanowienia artykułu niniejszego nie naruszają przepisów innych ustaw, które przewidują obowiązek doręczania decyzyj na piśmie.

Art. 81. Władza może każdego czasu przedsięwziąć z urzędu lub na wniosek osób interesowanych sprostowanie w swych decyzjach błędów pisarskich, rachunkowych oraz innych oczywistych omyłek.

XIII. Odwołania i skargi incydentalne.

Art. 82. Od decyzji głównej, wydanej w pierwszej instancji, służy stronie odwołanie tylko do jednej instancji i przy tym bezpośred-

nio wyższej, o ile poszczególne ustawy wydane po dniu 14 września 1923 r. nie stanowią odmiennie.

Art. 83. Odwołanie należy wnieść w ciągu 14 dni po ogłoszeniu lub doręczeniu decyzji, o ile poszczególne ustawy nie przewidują terminów krótszych.

Art. 84. Decyzję incydentalną można zaskarżyć tylko łącznie z odwołaniem od decyzji głównej, z wyjątkiem wypadku, gdy decyzja incydentalna została wydana po wydaniu decyzji głównej oraz wypadków, przewidzianych w poszczególnych ustawach.

Art. 85. 1. Odwołanie nie wymaga szczegółowego uzasadnienia; wystarczy, jeśli z podania strony wynika, iż nie jest zadowolona z decyzji władzy i prosi o jej zmianę.

2. Władza nie weźmie pod rozwagę nowych okoliczności, przytoczonych w odwołaniu, jeśli:

a) okoliczności te powstały już po wydaniu decyzji w I instancji,

b) obowiązujące przepisy stanowią w konkretnym wypadku obowiązek podania wszystkich żądań i wniosków stron w postępowaniu przed niższą instancją,

c) przytoczone przecz stronę nowe okoliczności nie należące do tych, które władza ma z urzędu uwzględniać, pozostają w sprzeczności ze stanowiskiem poprzednio przez stronę zajętym, a strona nie usprawiedliwi tej sprzeczności.

d) nowe twierdzenia mają oczywiście na celu przewleczenie sprawy,

e) strona występuje z wnioskami, które prowadzą do zupełnie nowej pod względem prawnym sprawy, względnie dotyczą zupełnie innego żądania, aniżeli to, o którym poprzednia instancja rozstrzygała.

Art. 86. Instancja odwoławcza orzeka ostatecznie o niedopuszczalności odwołania lub też o uchybieniu terminu dla odwołania.

Art. 87. 1. Przed upływem terminu dla odwołania decyzja nie ulega wykonaniu.

2. Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji.

3. Wyjątek od zasad powyższych stanowią decyzje:

a) których natychmiastowa wykonalność jest przewidziana w ustawie,

b) zgodne z żądaniem wszystkich stron,

c) co do których strony zrzekły się prawa wniesienia odwołania.

4. Poza tym władza może postanowić, że decyzja ulega natychmiastowemu wykonaniu, jeśli jest to wskazane w interesie publicznym lub w wyjątkowo ważnym interesie strony. W tym ostatnim wypadku władza może zażądać od strony odpowiedniego zabezpieczenia.

Art. 88. Decyzję co do natychmiastowej wykonalności władza może wydać zarówno łącznie z rozstrzygnięciem sprawy, jak i oddzielnie w razie późniejszego ustalenia jej potrzeby.

Art. 89. 1. Odwołanie należy wnieść za pośrednictwem tej władzy, która decyzję wydała.

2. Władza, która decyzję wydała, obowiązana jest otrzymane odwołanie w ciągu siedmiu dni po upływie terminu odwołania przesłać wraz z aktami sprawy do rozpoznania instancji wyższej, powiadamiając inne strony o wniesieniu odwołania.

Art. 90. 1. Jeśli jednak władza, która decyzję wydała, uzna, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie, może sama zmienić swoją decyzję, o ile w decyzji tej nie nabyły praw osoby inne.

2. To samo stosuje się, gdy na decyzję władzy wniesiono skargę do sądu administracyjnego.

Art. 91. Jeśli odwołanie strony jednej może wpłynąć na rozstrzygnięcie w stosunku do innych, wówczas władza odwoławcza wyznaczy im stosowny termin do zapoznania się z odwołaniem (art. 14) i wypowiedzenia się co do niego.

Art. 92. Potrzebne uzupełnienie postępowania wyjaśniającego może władza odwoławcza zarządzić z urzędu lub na wniosek stron; może je przeprowadzić sama lub przez władzę niższej instancji.

Art. 93. Jeśli odwołania nie należy odrzucić, jako spóźnionego lub niedopuszczalnego, władza odwoławcza wyda orzeczenie w sprawie, nie będąc związana ani zakresem żądań odwołania, ani ustaleniami instancji niższej.

Art. 94. Przepisy, zawarte w art. 72 — 81, mają podobne zastosowanie również do decyzji władzy odwoławczej z tą zmianą, że przy decyzjach zatwierdzających rozstrzygnięcie niższej instancji może wystarczyć wskazanie na uzasadnienie zaskarżonej decyzji.

XIV. Wznowienie postępowania, uchylenie oraz zmiana decyzji z urzędu.

Art. 95. W sprawie zakończonej decyzją, od której nie służy środek prawny, może nastąpić wznowienie postępowania:

a) jeżeli decyzja została spowodowana przez sfałszowanie lub przedstawienie sfałszowanego dokumentu, przez fałszywe świadectwo, przekupstwo lub inny czyn karalny sądownie;

b) jeżeli wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne, które istniały już przy wydaniu decyzji lub nowe środki dowodowe, o ile okoliczności te i środki w toku postępowania nie były znane władzy rozstrzygającej, i nie mogły być wówczas powołane przez stronę zainteresowaną we wznowieniu bez winy tej strony;

c) jeżeli władza administracyjna lub sądowa, właściwa dla rozstrzygnięcia pytania wstępnego (art. 74) zadecydowała o nim

w istotnych punktach odmiennie od oceny pytania, przyjętej za podstawę orzeczenia.

Art. 96. 1. Podanie o wznowienie postępowania należy wnieść do tej władzy, która wydała decyzję w I-ej instancji, w ciągu dwu tygodni od dnia, w którym strona domagająca się wznowienia otrzymała w sposób, dający się udowodnić, wiadomość o przyczynie uzasadniającej wznowienie.

2. Wznowienie postępowania może zarządzić władza również z urzędu.

3. W obu wypadkach wznowienie postępowania może nastąpić z powodu przyczyn, wskazanych w lit. a) art. 95, w każdym czasie; z powodu przyczyn zaś, wskazanych w lit. b) i c) tegoż artykułu, przed upływem trzech lat od dnia uprawomocnienia się decyzji.

Art. 97. 1. O wznowieniu postępowania rozstrzyga władza, która w sprawie wydała decyzję w ostatniej instancji.

2. W decyzji o wznowieniu postępowania władza powinna orzec, o ile nie może wydać nowej decyzji na podstawie aktów, jakimi rozporządza, w jakim zakresie i w której instancji ma nastąpić wznowienie postępowania, przy czym w czasie ponownego postępowania nie ma prawa powtarzać tych poprzednich dochodzeń, które nie dotyczą przyczyny wznowienia.

Art. 98. 1. Przeciwko odrzuceniu podania o wznowienie postępowania można wnieść odwołanie do władzy przełożonej w ciągu 14 dni od zawiadomienia o odmowie.

2. Przeciwko decyzji wznawiającej postępowanie nie ma osobnego odwołania.

Art. 99. Decyzje na mocy których strony lub osoby inne nie nabyły żadnych praw, mogą być uchylane i zmieniane z urzędu w każdym czasie tak przez władzę, która decyzję wydała, jak w trybie nadzoru przez władzę przełożoną.

Art. 100. Prawomocne decyzje, na mocy których strony lub osoby inne nabyły już prawa, mogą być uchylane lub zmieniane przez władzę, która je wydała, za zgodą tych stron lub osób, o ile temu nie sprzeciwiają się ustawy.

Art. 101. 1. Władza nadzorcza, a gdy chodzi o decyzję władzy naczelnej — ta władza, może uchylić z urzędu lub na wniosek osoby interesowanej, jako nieważną, każdą decyzję, która:

a) wydana została przez władzę oczywiście niewłaściwą;

b) wydana została bez jakiejkolwiek podstawy prawnej;

c) wywołałaby w razie wykonania przestępstwo sądowo-karalne;

d) jest oczywiście i niewątpliwie niewykonalna;

e) zawiera wadę powodującą nieważność tej decyzji na mocy wyraźnego przepisu prawa.

2. Uchylenie decyzji z powodów, wskazanych w lit. a) artykułu niniejszego, może nastąpić tylko przed upływem lat 3 od daty jej uprawomocnienia się.

Art. 102. 1. Przedmiotowo właściwa władza naczelna może z urzędu uchylić lub zmienić w koniecznym zakresie każdą decyzję prawomocną, o ile nie podobna w inny sposób usunąć stanu zagrażającego życiu lub zdrowiu ludzkiemu, albo odwrócić ciężkich szkód dla gospodarstwa społecznego.

2. Strony, dotknięte w swoich prawach przez taką decyzję, mogą żądać od Skarbu Państwa odszkodowania na drodze sądowej.

Art. 103. Niewykorzystanie przez władzę uprawnień, wynikających z art. 101 i 102, nie może być przedmiotem skargi i nie stwarza podstawy do jakichkolwiek roszczeń.

Art. 104. Zastrzeżone w poszczególnych przepisach prawnych kompetencje władz co do cofania lub ograniczenia udzielonych koncesyj, zezwoleń, upoważnień i innych nadawanych przez władzę uprawnień, pozostają nienaruszone.

XV. Opłaty i koszta.

Art. 105. 1. Stronę obciążają te koszta postępowania administracyjnego: a) które wynikły z winy strony, b) które zostały poniesione w interesie lub na prośbę strony, a nie wynikają z ustawowego obowiązku władzy.

2. Do kosztów postępowania administracyjnego zalicza się koszta podróży i wynagrodzenia świadków i biegłych oraz koszta oględzin na miejscu, jako też koszta doręczenia stronom pism urzędowych przez urzędy gminne (magistraty).

3. Władza może uznać także inne usprawiedliwione warunkami koszta postępowania, a w szczególności koszta sporządzenia próśb i wynagrodzenia adwokata.

Art. 106. 1. Władza przyznaje świadkom i biegłym, nie będącym funkcjonariuszami państwowymi lub samorządowymi, wynagrodzenie w wysokości przeciętnego zarobku dziennego osoby wzywanej, nie wyżej jednak norm diet, ustalonych dla V stopnia służbowego funkcjonariuszów państwowych, oraz zwrot rzeczywistych kosztów podróży.

2. Funkcjonariusze państwowi i samorządowi otrzymują diety w wysokości należnych im diet oraz koszta podróży w wysokości, przewidzianej dla ich podróży służbowych.

3. Jeśli biegły dla wydania opinii musiał dokonać specjalnej pracy i żąda za nią większego wynagrodzenia, władza winna żądanie biegłego wraz ze swą opinią przesłać władzy wyższej do zatwierdzenia. Ograniczenie takie nie stosuje się do władz II instancji i centralnych, które w tej mierze decydują same.

4. Wynagrodzenie świadkom i biegłym wypłaca się bezzwłocznie po spełnieniu czynności, do której świadek lub biegły został powołany.

5. Od decyzji władz o wynagrodzeniu świadków i biegłych, zwrotu kosztów podróży oraz kosztów przewidzianych w art. 105 ust. 3, nie ma odwołania.

Art. 107. 1. Jeżeli strona nie wniesie opłat i należności, które zgodnie z istniejącymi przepisami winny być uiszczone z góry, władza wyznaczy jej termin od 7 do 14 dni celem wniesienia należnej sumy. Jeżeli w terminie tym należne sumy nie zostaną uiszczone, pismo wraz z załącznikami podlega zwrotowi lub czynność, uzależniona od opłaty, będzie zaniechana.

2. Władza ma jednak załatwić podanie mimo nieuiszczenia opłaty:

a) jeżeli za niezwłocznym załatwieniem przemawiają względy publiczne lub wzgląd na poważny interes strony;

b) jeżeli wniesienie podania stanowi czynność, dla której jest ustanowiony termin prekluzyjny;

c) jeżeli podanie wniosła osoba zamieszkała za granicą bez pośrednictwa konsulatu polskiego.

3. Wszelkie opłaty, należności w sprawie oraz koszta postępowania administracyjnego, o ile w wyznaczonym przez władzę terminie nie zostaną przez stronę uiszczone, będą ściągnięte przymusowo w drodze administracyjnej wraz z kosztami egzekucyjnymi.

4. W wypadku, przewidzianym w lit. c) ust. 2 artykułu niniejszego, władza przesyła odpowiedź na podanie właściwemu konsulatowi polskiemu, który ją doręczy stronie za uprzednim pobraniem opłaty konsularnej.

5. W razie stwierdzonego ubóstwa strony, władza władna jest częściowo lub całkowicie zwolnić ją od opłat należności oraz innych kosztów postępowania.

6. Skutki niewniesienia opłaty stemplowej, jako też sprawy zwolnienia od tej opłaty regulują przepisy o opłatach stemplowych.

XVI. Postanowienia egzekucyjne i karne.

Art. 108. 1. Strony, świadkowie i biegli, winni niestawiennictwa na wezwanie władz lub odmowy dania żądanych wyjaśnień lub zeznań na piśmie bez usprawiedliwionej przyczyny, ulegają w celu wymuszenia czynności karze do 50 zł. W razie ponownego niewykonania żądania władzy — ulegają karze do 100 zł i mogą być sprowadzeni do urzędu przymusowo. Kara może być ściągnięta dopiero po upływie terminu, wskazanego w ust. 2.

2. Strony, świadkowie i biegli mogą w ciągu 14 dni od daty ogłoszenia im decyzji wymierzającej karę przedstawić władzy przyczyny niestawiennictwa. W razie uznania tych przyczyn za usprawiedliwione władza może uchylić nałożoną karę pieniężną.

Art. 109. 1. Za nieprzystojne zachowanie się w urzędzie, niezależnie od zastosowania postanowienia art. 67, jak również za wniesienie do urzędu podania, które zawiera wyrażenia nieprzystojne, lub jest utrzymane w tonie niewłaściwym i nie odpowiadającym godności urzędu, winni ulegają grzywnie do 100 zł.

2. W orzeczeniu należy oznaczyć na wypadek nieściągalności grzywny karę aresztu zastępczego według słusznego uznania władzy, jednak nie ponad dni 3.

3. Nałożenie kary nie wyklucza możności skierowania sprawy przeciwko winnemu na drogę sądową.

Art. 110. 1. Kary pieniężne na mocy art. 108 i grzywny na mocy art. 109 nakłada oraz przymusowe sprowadzenie na mocy art. 108 zarządza powiatowa władza administracji ogólnej na żądanie kierownika właściwego urzędu po zbadaniu prawności i celowości żądania, o ile ono nie pochodzi od wyższej instancji.

2. Na decyzję władzy o nałożeniu kary pieniężnej na mocy art. 108 służy odwołanie do wojewody (Komisarza Rządu). Odwołanie nie wstrzymuje wykonania.

3. Z powodu decyzji władzy o nałożeniu grzywny na mocy art. 109 można żądać skierowania sprawy do sądu według przepisów o postępowaniu karno-administracyjnym. Żądanie to nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny.

XVII. Postanowienia przejściowe i końcowe.

Art. 111. 1. O ile obowiązujące ustawy nie przewidują kar za fałszywe zeznanie, względnie za fałszywą przysięgę lub przyrzeczenie, albo zapewnienie zamiast przysięgi w postępowaniu administracyjnym, czyny powyższe ulegają karom, przewidzianym dla tych przestępstw w postępowaniu sądowym.

2. Złożenie przyrzeczenia uważa się za równoznaczne zapewnieniu w miejsce przysięgi na obszarze mocy obowiązującej kodeksu karnego z 1871 r. *).

Art. 112. Przepisów rozdziałów III — XVI nie rozciąga się na postępowanie:

a) w sprawach dotyczących administracji wojskowej, o ile postępowanie toczy się przed władzami wojskowymi;

b) w sprawach dotyczących państwowych podatków bezpośrednich i pośrednich, opłat stemplowych, oraz ceł i monopolów, zarówno w postępowaniu administracyjnym, jak i karnym;

c) w sprawach załatwianych przez placówki dyplomatyczne i konsularne Rzeczypospolitej Polskiej za granicą oraz przez Komisariat Generalny Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku;

*) ust. 2 utracił moc obowiązującą.

d) w sprawach, należących do właściwości władz górniczych.

Art. 113. O ile rozporządzenie niniejsze lub inne przepisy prawne nie stanowią inaczej przepisy rozporządzenia niniejszego nie mają zastosowania do postępowania:

a) w sprawach karno-administracyjnych,

b) w sprawach dyscyplinarnych,

c) w sprawach sporno-administracyjnych w województwach: poznańskim, pomorskim i śląskim,

d) w sprawach likwidacji majątków prywatnych niemieckich w wykonaniu Traktatu Pokoju, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r.

Art. 114. Do postępowania w kolegiach, które współdziałają w poszczególnych działach administracji państwowej w chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego z głosem stanowczym, przepisy rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie o tyle, o ile poszczególne ustawy regulujące tryb postępowania tych kolegiów nie normują postępowania w sposób odmienny.

Art. 115. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie naruszają mocy prawnej przepisów o postępowaniu przed urzędami, komisjami, komitetami oraz innymi organami ziemskimi, podległymi Ministrowi Reform Rolnych, a przewidzianymi w poszczególnych ustawach.

Art. 116. Do postępowania orzeczniczego w sprawach ubezpieczeń społecznych postanowienia rozporządzenia niniejszego będą miały zastosowanie tylko do czasu unormowania osobną ustawą orzecznictwa w tych sprawach, i o tyle tylko, o ile w myśl przepisów obowiązujących w chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego orzecznictwo to będzie należało do władz administracji ogólnej.

Art. 117. 1. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia rozciągać moc przepisów rozporządzenia niniejszego w odpowiednim zakresie na postępowanie w sprawach spod jego działania wyżej wyłączonych, wprowadzając w nim odpowiednie zmiany, stosownie do charakteru załatwianych spraw i potrzeb odnośnych działów administracji, oraz wydając potrzebne przepisy przechodnie i wykonawcze.

2. W szczególności, rozporządzenie Rady Ministrów przystosuje zasady rozporządzenia niniejszego do postępowania w sprawach, objętych lit. c) art. 112. Przepisy ustawy z dnia 11 listopada 1924 r. o organizacji konsulatów i o czynnościach konsulów (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 944) pozostaną niezmienione.

3. Minister Spraw Wewnętrznych jest upoważniony do występowania z inicjatywą wobec poszczególnych ministrów i Rady Ministrów w sprawie rozporządzeń, o których mowa w powyższych ustępach.

Art. 118. Do czasu wejścia w życie kodeksu postępowania karnego organa gminne obowiązane są do doręczania pism sądowych w dotychczasowym zakresie z tą zmianą, iż obowiązek ten dotyczy również gmin miejskich.

Art. 119. Uchyla się wszystkie dotychczasowe przepisy w przedmiotach, objętych rozporządzeniem niniejszym, w szczególności: uchyla się ustawę z dnia 1 sierpnia 1923 r. w sprawie środków prawnych od orzeczeń władz administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 712) i ustawę z dnia 31 lipca 1924 r. o środkach prawnych przeciw orzeczeniom i zarządzeniom władz szkolnych (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 748).

Art. 120. W ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 747) wprowadza się następujące zmiany:

art. 38 ust. 3 i art. 48 ust. 5 otrzymują brzmienie następujące:

„Poza tym mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) oraz przepisy ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 600) z późniejszymi zmianami".

Art. 121. 1. Sprawy, będące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w toku postępowania, nie zakończone w danej instancji, winny być załatwione w tejże instancji przy zastosowaniu dotychczas obowiązujących przepisów.

2. W dalszym postępowaniu, prowadzonym w toku instancyj, należy do spraw tych pod względem rodzaju postępowania, właściwości władz i dopuszczalności środków prawnych stosować przepisy rozporządzenia niniejszego.

3. Jeżeli orzeczenie względnie zarządzenie, wydane w danej instancji, zostały doręczone przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, a środek prawny do dalszej instancji nie został jeszcze wniesiony, — należy postępować tak, jak gdyby orzeczenie względnie zarządzenie danej instancji zostały wydane i doręczone w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

Art. 122. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 123. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 1 lipca 1928 r.

(**Dz. U. R. P.** 1928 r. Nr 36, poz. 341; nowela—**Dz.U.R.P.** 1934 r. Nr 110, poz. 976).

44.

USTAWA

z dnia 11 stycznia 1938 r.

o doręczaniu pism urzędowych przez gminy.

(Wyciąg)

— — — — — — — — — —

Art. 2. Art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) otrzymuje następujące brzmienie

„**Art. 23.** 1. Wezwania i inne pisma urzędowe władza doręcza za potwierdzeniem odbioru przez pocztę lub przez swych funkcjonariuszów.

2. Pisma adresowane do miejscowości, w których nie ma zorganizowanej pocztowej służby doręczeń — doręcza się za pośrednictwem władz gminnych".

— — — — — — — — — —

(**Dz. U. R. P.** 1938 r. Nr 3, poz. 16)

ZAGRANICA

45.

FINLANDIA

USTAWA

z dnia 7 maja 1943 r.

o patentach na wynalazki.

Rozdział I

Postanowienia ogólne.

§ 1. Patent zapewnia jego właścicielowi wyłączne prawo przemysłowego korzystania z wynalazku stanowiącego przedmiot patentu. Korzystanie z wynalazku obejmuje wytwarzanie przedmiotów chronionych tym patentem lub magazynowanie, sprzedaż, najem, stosowanie i przywóz tych przedmiotów lub sposobów wytwarzania.

Patent na sposób wytwarzania zapewnia również ochronę przedmiotów tym sposobem wytworzonych.

§ 2. Kto przed dokonaniem zgłoszenia patentowego stosował w dobrej wierze w sposób przemysłowy w obrębie Państwa wynalazek taki sam jak wynalazek chroniony patentem lub różniący się odeń nieistotnie, bądź też do takiego stosowania poczynił specjalne kroki, może korzystać nadal z wynalazku w swoim zawodzie lub w swoim przedsiębiorstwie, przy czym patent zachowuje swój powszechny charakter. Prawo to może przejść na inną osobę jedynie wraz z przedsiębiorstwem.

§ 3. Patent udzielony w kraju nie stanowi żadnej przeszkody do stosowania maszyn lub innych urządzeń na zagranicznych statkach lokomocji morskiej, powietrznej albo lądowej, lub innych środkach komunikacyjnych, odwiedzających Finlandię.

§ 4. Postanowienia w przedmiocie roszczenia o prawo pierwszeństwa na rzecz zgłoszenia patentowego w Finlandii, oparte na zgłoszeniu za granicą tego samego wynalazku do opatentowania lub zarejestrowania jako wzoru użytkowego, zostaną wydane w drodze rozporządzenia.

Jeśli udzielono w kraju na pewien wynalazek patentu, co do którego prawo pierwszeństwa liczy się od dnia zgłoszenia dokonanego za granicą, wówczas prawa używacza uprzedniego według § 2 nie uważa się za powstałe od chwili rozpoczęcia stosowania wynalazku, jeżeli to stosowanie odbywało się w Finlandii w czasie między dniem, od którego liczy się prawo pierwszeństwa, a dniem udzielenia patentu. Można jednak postanowić w drodze rozporządzenia, że przepis ten będzie stosowany na rzecz przynależnych do państw obcych tylko pod warunkiem wzajemności.

Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio także wtedy, gdy prawo pierwszeństwa dla patentu zgodnie z § 16 lub 18 zostaje określone według daty poprzedzającej datę zgłoszenia.

§ 5. Wynalazek, którego wykonanie nie może być urzeczywistnione bez jednoczesnego wykonania wynalazku chronionego patentem wcześniej udzielonym i będącym jeszcze w mocy, nie może być wykonywany — o ile ustawa niniejsza nie stanowi inaczej, chyba że właściciel wymienionego patentu udzieli na to swej zgody.

§ 6. Wypływające z wynalazku prawo do uzyskania patentu, jak również prawa wynikające z patentu udzielonego, mogą być przeniesione na inną osobę.

W razie odstąpienia prawa wykonywania wynalazku (umowa licencyjna), licencjat może korzystać z opatentowanego wynalazku w zakresie upoważnień i w rozciągłości umową przewidzianej. Osoba, na której rzecz odstąpiono wyłączne prawo wykonywania wynalazku, jest uprawniona do korzystania z wynalazku w miejsce właściciela patentu; może ona również swe prawa przenieść w całości lub w części na inną osobę, jeżeli nie wynika inaczej z porozumienia co do uiszczania należności licencyjnych na podstawie obrotu lub zysku lub z innych warunków umownych.

Patenty dodatkowe mogą być przenoszone tylko łącznie z patentem głównym.

§ 7. Osoba ubiegająca się o patent może w swym zgłoszeniu odstąpić prawa dotyczące wynalazku na rzecz fińskich obywateli lub

zrzeszeń albo zakładów państwowych. Jeżeli cesjonariusz wyrazi zgodę na przyjęcie prawa, odstąpienie tego rodzaju należy bez specjalnego wniosku zaznaczyć w rejestrze patentów po udzieleniu patentu.

§ 8. Każdemu wynalazcy przysługuje prawo do uznania go za wynalazcę. Wynalazca nie może się zrzec tego prawa ani też przenieść go na inną osobę.

Prawo, przysługujące wynalazcy według ust. 1, wykonywa po jego śmierci jego spadkobierca lub osoba przez wynalazcę wyznaczona.

§ 9. Jeżeli wynalazek został dokonany wspólnie przez kilka osób lub prawo do wynalazku przysługuje z innego tytułu wspólnie kilku osobom, natenczas każdy ze spólników, o ile w umowie nie postanowiono inaczej, może wykonywać prawo wypływające z wynalazku jedynie za zgodą wszystkich pozostałych spólników; każdy ze spólników jest jednak uprawniony do samodzielnego wnoszenia skarg z powodu naruszenia prawa patentowego, jak również do rozporządzania swoim udziałem.

§ 10. Urzędnik lub pracownik Urzędu Patentowego, bądź osoba, na którą przeszło jego prawo do wynalazku, nie jest uprawniony do starania się o patent zanim nie upłyną dwa lata od zakończenia jego urzędowania lub zatrudnienia w Urzędzie Patentowym. Kto zajmuje takie stanowisko urzędnika lub jest tak zatrudniony, nie może na podstawie przeniesienia lub udzielenia uzyskać praw wynikających z patentu.

§ 11. Patent uzyskuje moc z chwilą udzielenia go ostateczną uchwałą Urzędu Patentowego.

§ 12. Skoro wniesiono według niniejszej ustawy podanie o udzielenie patentu, zgłaszający lub osoba, na którą przeszło jego prawo, może tymczasowo czynić użytek z prawa, przysługującego w myśl § 1 właścicielowi patentu.

§ 13. Patent trwa lat siedemnaście, licząc od dnia otrzymania zgłoszenia w Urzędzie Patentowym.

Rozdział 2

Wynalazki nadające się do opatentowania.

§ 14. Patentów udziela się na nowe wynalazki, nadające się do zastosowania w przemyśle.

Patentu nie udziela się:

1) na wynalazki, których stosowanie byłoby sprzeczne z prawem, porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami;

2) na wynalazki, których przedmiotem są związki chemiczne, środki żywności lub lekarstwa dla ludzi; patent może być jednak udzielony na sposób stosowany przy wytwarzaniu takich przedmiotów.

§ 15. Nie uważa się za nowy wynalazku, jeżeli został on przed dokonaniem zgłoszenia patentowego opisany w drukach lub rysunkach ogólnie dostępnych, stosowany, wystawiony lub demonstrowany w kraju, albo w sprawozdaniu publicznym tak opisany, że znawca rzeczy przez uzyskane w ten sposób wiadomości może wynalazek wykonać, bądź też jeżeli wynalazek nie różni się istotnie od tego, co przedtem stało się w ten sposób znane.

Okoliczność, że pewien druk lub rysunek został wystawiony, uważa się w związku z postępowaniem dotyczącym zgłoszenia patentowego za przeszkodę co do nowości tylko wtedy, gdy wystawienie nastąpiło w kraju. Takie wystawienie nie stanowi jednak w stosunku do późniejszego zgłoszenia tego samego zgłaszającego lub jego następcy prawnego żadnej przeszkody co do nowości, jeżeli zgłoszenie wpłynęło do Urzędu Patentowego w ciągu sześciu miesięcy od dnia wystawienia.

§ 16. Jeżeli zgłaszający cofnął swe zgłoszenie z tego powodu, że inna osoba, twierdząca iż jest prawowitym właścicielem wynalazku, zażądała zgodnie z § 48, aby patent został udzielony na jej imię i wniosła podanie o patent na wynalazek w ciągu sześciu miesięcy od daty wystawienia zgłoszenia, wówczas wystawienie nie jest przeszkodą do udzielenia tej osobie patentu; otrzymuje ona również to samo prawo pierwszeństwa dla patentu, jakie otrzymałaby na podstawie pierwszego zgłoszenia, gdyby nie zostało ono cofnięte.

§ 17. Jeżeli wynalazek został opublikowany na skutek niezgodnej z prawem czynności, skierowanej przeciwko wynalazcy lub przeciwko temu, na kogo przeszło jego prawo lub kto według niniejszej ustawy posiada z innego tytułu prawo na wynalazku, opublikowanie to nie będzie żadną przeszkodą dla uprawnionego do uzyskania patentu na wynalazek, jeżeli zgłoszenie patentowe będzie dokonane w ciągu sześciu miesięcy od opublikowania.

§ 18. Jeżeli wynalazek został opublikowany przez wynalazcę lub przez tego, na kogo przeszło jego prawo, z zastrzeżeniem prawa do otrzymania patentu przez niego samego, opublikowanie to nie jest żadną przeszkodą do udzielenia patentu, jeśli uprawniony dokona zgłoszenia patentowego w ciągu sześciu miesięcy od opublikowania. Patent taki korzysta z prawa pierwszeństwa od dnia opublikowania.

§ 19. Postanowienia niniejszej ustawy, zawarte w § 18 lub powołujące się na ten paragraf, będą stosowane dopiero po wydaniu dotyczącego rozporządzenia.

§ 20. Jeżeli podanie o udzielenie patentu dotyczy ulepszenia lub szczególnej postaci rozwinięcia wcześniej opatentowanego wynalazku, a ubiegający się o patent jest właścicielem tych obydwu wynalazków, natenczas może on na wniosek otrzymać na wynalazek dodatkowy zamiast patentu samoistnego patent dodatkowy z ważnością na pozostałą część okresu mocy wcześniej udzielonego patentu (patentu głównego).

Jeżeli patent główny zgaśnie na skutek zaniedbania uiszczenia ustanowionych opłat, gaśnie w następstwie tego również patent dodatkowy, poza tym jednak patent dodatkowy zatrzymuje moc, gdy patent główny przestaje istnieć z innych powodów lub gdy zostaje unieważniony, a to jako patent samoistny przez pozostały jeszcze okres ochrony. Jeżeli istnieje jednak kilka patentów dodatkowych, może jeden z nich — jeżeli wniosek o to wpłynie w ciągu sześćdziesięciu dni od ustania mocy lub unieważnienia dawniejszego patentu głównego — w stosunku do pozostałych patentów dodatkowych, o ile można je uważać za jego ulepszenie lub szczególną postać rozwinięcia, wejść na miejsce patentu głównego.

Patent dodatkowy może być bez uszczerbku dla istnienia patentu głównego przekształcony na skutek wniosku i w każdym czasie na patent samoistny na pozostały jeszcze okres ochrony i, jeżeli wnioskodawca posiada inne jeszcze patenty dodatkowe, odnoszące się do wymienionego patentu głównego, wejść w stosunku do nich na miejsce patentu głównego.

Rozdział 3.

Uprawnieni do uzyskania patentu.

§ 21. Prawo do uzyskania patentu — o ile w dalszym ciągu nie postanowiono inaczej — ma tylko wynalazca lub ten, na kogo przeszło jego prawo.

Jeżeli wynalazek został dokonany wspólnie przez kilka osób lub należy on z innego tytułu wspólnie do kilku osób, wówczas obowiązują przepisy § 9.

§ 22. Jeżeli kilka osób wnosi o udzielenie patentu na wynalazek, którego nie dokonały wspólnie lub do których nie należy on wspólnie z innego tytułu, natenczas ten, czyje zgłoszenie wpłynęło do Urzędu Patentowego najpierw, ma pierwszeństwo do uzyskania patentu, o ile zgłoszenie innej osoby nie korzysta z prawa pierwszeństwa istniejącego od daty wcześniejszej.

§ 23. Jeżeli wynalazek został dokonany przez osobę, zatrudnioną u innej osoby w charakterze pracownika umysłowego lub robotnika, wówczas prawa wynikające z wynalazku przysługują pracodawcy gdy taką zawarto umowę lub gdy takiej umowy między stronami należy domniemywać.

Jeżeli wynalazek, który według ust. 1 nie przysługuje pracodawcy, może być wykonywany w tym zakładzie lub przedsiębiorstwie, w którym pracobiorca dokonał wynalazku, winien być przezeń zaofiarowany pracodawcy z chwilą dokonania.

Pracodawca, któremu pracobiorca zaofiarował wynalazek zgodnie z ust. 2, może wynalazek ten nabyć w ten sposób, że w ciągu dwu miesięcy od zaofiarowania zawiadomi pracobiorcę, iż ofertę jego przyjmuje. Przed dokonaniem zawiadomienia lub przed upływem terminu do przyjęcia zaofiarowanego wynalazku pracobiorca nie może rozporządzać wynalazkiem, ani nic zeń wyjawiać. Wynalazek może być jednak zgłoszony do opatentowania z chwilą dokonania zaofiarowania. Jeżeli pracodawca otrzyma w inny sposób wiadomość o takim wynalazku, jest on uprawniony bez odczekania na zaofiarowanie nabyć wynalazek, zawiadamiając pracobiorcę o swym roszczeniu.

Przepisy niniejszego paragrafu obowiązują odpowiednio również w publiczno-prawnych stosunkach służbowych.

§ 24. Pracodawca, któremu zgodnie z § 23 przysługują prawa wynikające z wynalazku, lub który je na podstawie tegoż paragrafu nabył, jest obowiązany, niezależnie od układów między stronami, udzielić pracobiorcy stosownego odszkodowania. Przy ustalaniu odszkodowania należy wziąć pod uwagę wszystkie współdziałające okoliczności, w szczególności znaczenie wynalazku, jak również to, w jakim stopniu do powstania wynalazku przyczyniła się okoliczność pozostawania przez wynalazcę w służbie pracodawcy. Jeżeli działalność wynalazczą należy oceniać jako mieszczącą się w obowiązkach służbowych pracobiorcy i jeśli wynagrodzenie tegoż było ustalone przy wzięciu tego pod uwagę, natenczas odszkodowanie niezależnie od tego wynagrodzenia należy się jedynie wówczas, gdy okaże się, że znaczenie wynalazku przewyższa w istotnej mierze to, co mogło być przewidywane przy zawieraniu umowy.

Skarga o odszkodowanie stosownie do ust. 1 może być wniesiona przed upływem lat trzech, licząc od dnia udzielenia patentu.

§ 25. Dla powstania prawa pracodawcy do wynalazku stosownie do § 23 nie stanowi przeszkody okoliczność, że przy zgłoszeniu wynalazku do opatentowania nie może on wskazać nazwiska wynalazcy.

§ 26. Postanowienia § 23 nie naruszają prawa pracobiorcy do uznania go za wynalazcę.

§ 27. Wynalazki, o których mowa w §§ 23—25 uważa się aż do dowodu przeciwnego za powstałe w związku ze stosunkiem pracy lub stosunkiem służbowym, jeżeli na wynalazki te zostaną wniesione podania o udzielenie patentów w przeciągu jednego roku od ustania stosunku pracy lub stosunku służbowego.

§ 28. Gdy chodzi o umowę pracy lub umowę służbową, która ma być wykonywana w obrębie Państwa, wówczas postanowienia §§ 23—27 stosuje się bez względu na przynależność państwową pracobiorcy lub bez względu na to, czy umowę pracy albo umowę służbową zawarto w Finlandii, czy też za granicą.

D. c. n.

(Wg wyd. „Law of Patents", Helsinki 1945, Osakeyhtiö Weilin & Göös Aktiebolag oraz „La Propriété Industrielle" 1944 r. Nr 12)

CZĘŚĆ II.

46.

PATENTY NA WYNALAZKI

Udzielenie

Tłustym drukiem oznaczono numer patentu. Liczby i litery przed numerem patentu oznaczają klasę, podklasę, grupę i podgrupę, do której zaliczono wynalazek. Następnie kolejno są umieszczone: nazwisko właściciela patentu; tytuł wynalazku; data zgłoszenia; po skrócie „Pierwsz.", który oznacza pierwszeństwo ze zgłoszenia w jednym z krajów, należących do Konwencji Związkowej Paryskiej, data zgłoszenia zagranicznego i w nawiasie kraj, gdzie zgłoszenia dokonano; data udzielenia patentu.

18a, 6/01 **33227.** Zygmunt Krotkiewski (Gliwice, Polska). Urządzenie zasypowe do pieców szybowych. 18.1 1946. Udzielono 1.8 1946.

18a, 6/06 **33226.** Zygmunt Krotkiewski (Gliwice, Polska). Klapa przedmuchowa do wielkiego pieca. 18.1 1946. Udzielono 1.8 1946.

18a, 16/01 **33221.** Inż. Zygmunt Krotkiewski (Gliwice, Polska) i Marian Ziębiński (Gliwice, Polska). Ogrzewacz powietrza. 11.3 1946. Udzielono 19.6 1946.

19a, 6 **33225** Edward Julian Szymański (Warszawa, Polska). Umocowanie szyny kolejowej na podkładzie żelazobetonowym. 17.11 1945. Udzielono 1.8 1946.

23b, 1/01 **33224.** Hugo Burstyn (Kraków, Polska), Józef Winkler (Kraków, Polska) i Bronisław Spanier (Warszawa, Polska). Sposób przeróbki kwaśnych odpadków z rafinacji olejów mineralnych. 24.4 1946. Udzielono 27.7 1946.

29a, 6/07 **33229.** Wacław Ufnowski (Radom, Polska). Urządzenie do odzyskiwania dwusiarczku węgla przy wytwarzaniu wiskozowego włókna sztucznego. Dodatkowy do patentu nr 27015. 16.1 1939. Udzielono 6.8 1946.

30f, 9/01 **33222.** Eliasz Zielski (Kraków, Polska). Wanna o dnie podwójnym do wód mineralnych, zawierających rozpuszczone w nich gazy, np. bezwodnik węglowy. 7.8 1945. Udzielono 11.7 1946.

37a, 2 **33231.** Karol Wochnik (Mikołów, Polska). Pusty żelbetonowy strop belkowy z poprzecznym ankrowaniem. 16.10 1945. Udzielono 8.8 1946.

50e, 1 **33228.** Wacław Ufnowski (Radom, Polska). Sposób odkurzania młynów wiejskich i urządzenie służące do wykonywania tego sposobu. 22.5 1946. Udzielono 6.8 1946.

59a, 17 **33223.** Rajmund Sztwiertnia (Ruda Śląska, Polska). Pompa lub sprężarka z tłokiem sterującym i z bezstopniową regulacją wydajności. 31.8 1945. Udzielono 16.7 1946.

64b, 18 **33230.** Julian Lewandowski (Jelenia Góra, Polska). Lejek. 26.10 1945. Udzielono 6.8 1946.

86c, 31/01 **33220.** Antoni Szukalski (Łódź, Polska). Widelec do wstrzymywania biegu krośna z braku wątku. 30.10 1945. Udzielono 19.6 1946.

47.

OPISY PATENTOWE.

Na podstawie art. 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384) Urząd Patentowy Rz. P. opublikował następujące opisy patentowe:

28 czerwca 1946 — NrNr 33210 — 33214;

20 lipca 1946 — NrNr 33208, 33215 — 33218.

Wszystkie opisy patentowe polskie, wydrukowane w r. 1945 i 1946, są do nabycia w Urzędzie Patentowym Rz. P. (Warszawa, ul. Lwowska 15) po cenie 10 zł za egzemplarz. Opisy z lat poprzednich mogą być przeglądane w Bibliotece tegoż Urzędu.

48.

WZORY

Rejestracja wzorów użytkowych i zdobniczych

Tłustym drukiem oznaczono numer rejestracji. Liczby i litery przed numerem rejestracji oznaczają klasę i podklasę, do której zaliczono wzór. Następnie kolejno są umieszczone: data rejestracji w nawiasie, nazwisko właściciela wzoru, oznaczenie wzoru i data zgłoszenia.

A. WZORY UŻYTKOWE.

21c **9053** (8.7 1946). Leon Nowicki, Toruń. Węzeł górny do drewnianych słupów linii napowietrznych. 25.6 1946.

21c **9055** (16.7 1946). Gracjan Lepianko, Warszawa. Pudełko podtynkowe do rur syst. „Bergmanna". 27.6 1946.

21c **9057** (8.8 1946). Jan Pawlik, Kraków. Szczudło żelazo-betonowe do słupów drewnianych sieci napowietrznych. 30.4 1946.

25b **9054** (16.7 1946). Joanna Mądraszek, Łódź i Maksymilian Trela, Łódź. Taśma. 4.4 1946.

37b **9052** (6.7 1946). Inż. dr Czesław Kłoś, Włochy k. Warszawy. Oporowy mur kesonowy o stateczności normowanej. 14.6 1946.

54b **9049** (22.6 1946). Firma Biuro Organizacji Hermes S. R. Kubiak. Łódź. Formularze do rachunkowości umorzeń budynków, maszyn i urządzeń przy zastosowaniu techniki przebitkowej. 29.5 1946.

54b **9059** (9.8 1946). Firma Polska Rachunkowość Przebitkowa „Zenit" Władysław Poździej, Łódź. Formularze do księgowości przebitkowej materiałów. 22.5 1946.

54b **9060** (9.8 1946). Firma Polska Rachunkowość Przebitkowa „Zenit" Władysław Poździej, Łódź. Formularze księgowości przebitkowej płac pracowniczych. 22.5 1946.

54b **9061** (9.8 1946). Firma Polska Rachunkowość Przebitkowa „Zenit" Władysław Poździej, Łódź. Formularze do księgowości kasowej. 5.8 1946.

54g **9051** (6.7 1946). Sykstus Lewicki, Warszawa. Oznaka. 2.4 1946.

64a **9050** (6.7 1946). Orest Suraga, Warszawa. Pudełko. 10.5 1946.

77f **9056** (19.7 1946). Tadeusz Staniewski, Sopoty. Jacht żaglowy. 31.5 1946.

81e **9058** (8.8 1946). Piotr Lipczyk, Olkusz i Marian Skup', Sosnowiec. Taśma transportowa. 2.5 1946.

B. WZORY ZDOBNICZE.

14 **7010** (25.6 1946). Antoni Łoskoczyński, Warszawa. Zespół gilz papierosowych. 27.2 1946.

14 **7012** (9.8 1946). Antoni Łoskoczyński, Warszawa. Gilzy papierosowe. 7.8 1946.

20 **7011** (8.8 1946). Jakub Szymańczyk, Kraków i Władysław Żemojtel, Kraków. Kawałek mydła. 5.4 1946.

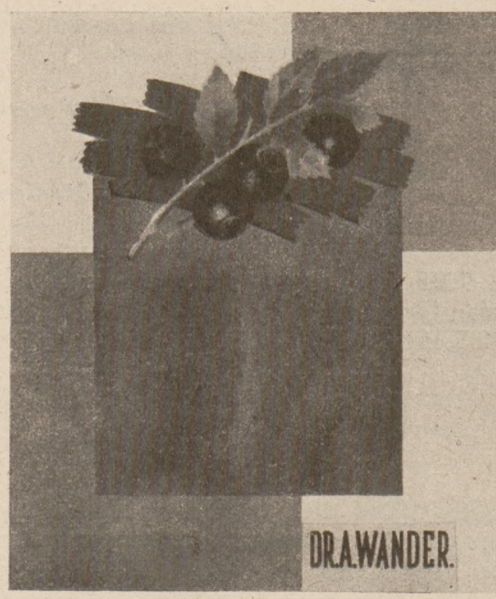
49

ZNAKI TOWAROWE

REJESTRACJA

(Po numerze rejestru podana jest data zarejestrowania. Po skrócie „Pierw." umieszczona jest data, od jakiej liczy się pierwszeństwo znaku. Skrót „Konw. Zw." wskazuje, że na zasadzie art. 4 Konwencji Związkowej Paryskiej przysługuje pierwszeństwo ze zgłoszenia wcześniejszego w innym kraju, należącym do Związku).

Nr Rej. 32694. 12.6. 1946. **Pierw.** 27.8. 1945. **Fa. Dr A. Wander Spółka Akcyjna.** Kraków. Fabryka produktów chemiczno-farmaceutycznych, odżywek, przetworów owocowych i napojów. **Towary:** naturalne oraz sztuczne soki i syropy owocowe, marmolady, dżemy i inne przetwory owocowe, kompoty, napoje gazowe i inne napoje orzeźwiające, wina gronowe i owocowe, wódki wszelkiego rodzaju, piwo wszelkiego rodzaju, miody do picia.

Zastrzeżono ochronę znaku w następujących kolorach: środkowe pole prostokątne — złote lub srebrne, czerwone, żółte; boczne pola prostokątne, lewe z dołu i prawe u góry — niebieskie lub żółte, pomarańczowe, zielone.

Nr Rej. 32695. 12.6. 1946. **Pierw.** 27.8. 1945. **Fa. Dr A. Wander Spółka Akcyjna.** Kraków. Fabryka produktów chemiczno-farmaceutycznych, odżywek, przetworów owocowych i napojów. **Towary:** naturalne oraz sztuczne soki i syropy owocowe, marmolady, dżemy i inne przetwory owocowe, kompoty, napoje gazowe i inne napoje orzeźwiające, wina gronowe i owocowe, wódki wszelkiego rodzaju, piwo wszelkiego rodzaju, miody do picia.

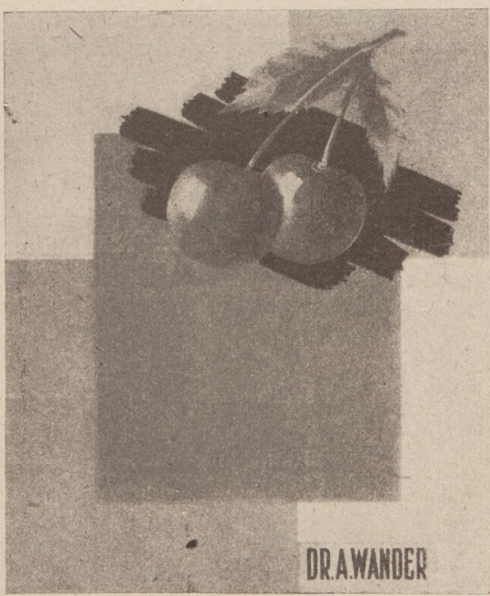

Zastrzeżono ochronę znaku w następujących kolorach: środkowe pole prostokątne — złote lub srebrne, czerwone, żółte; boczne pola prostokątne lewe u dołu i prawe u góry — niebieskie lub żółte, pomarańczowe, zielone.

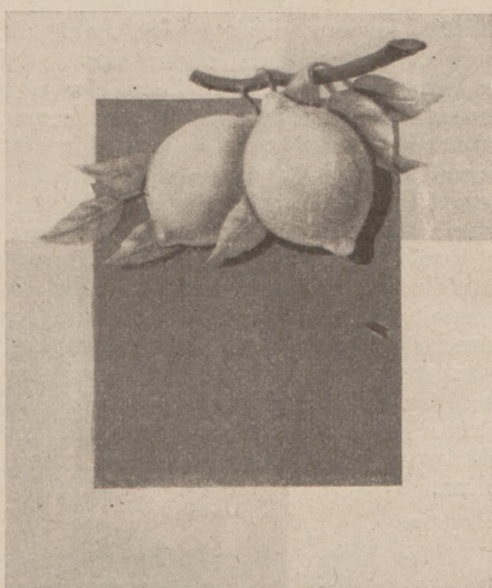
Nr Rej. 32696. 12.6. 1946. **Pierw.** 12.9. 1945. **Fa. Dr A. Wander Spółka Akcyjna.** Kraków. Fabryka preparatów chemiczno-farmaceutycznych, odżywek, przetworów owocowych i napojów. **Towary:** naturalne i sztuczne soki i syropy owocowe, marmolady, dżemy i inne przetwory owocowe, kompoty, napoje gazowe i inne napoje orzeźwiające, wina gronowe, wina owocowe, wódki i piwo wszelkiego rodzaju, miód do picia.

Zastrzeżono ochronę znaku w następujących kolorach: środkowe pole prostokątne — złote lub srebrne, czerwone, żółte; boczne pola prostokątne, lewe u dołu i prawe u góry — niebieskie lub żółte, pomarańczowe, zielone.

nr 32696

Nr Rej. 32697. 12.6. 1946. **Pierw.** 14.9. 1945. **Fa. Dr A. Wander Spółka Akcyjna.** Kraków. Fabryka preparatów chemiczno-farmaceutycznych, odżywek, przetworów owocowych i napojów. **Towary:** naturalne i sztuczne soki i syropy owocowe, marmolady, dżemy i inne przetwory owocowe, kompoty, napoje gazowe i inne napoje orzeźwiające, wina gronowe, wina owocowe, wódki i piwo wszelkiego rodzaju, miód do picia.

Zastrzeżono ochronę znaku w następujących kolorach: środkowe pole prostokątne czerwone, złote lub srebrne; boczne pola prostokątne, lewe u dołu i prawe u góry — żółte, pomarańczowe lub zielone.

Nr Rej. 32698. 12.6. 1946. **Pierw.** 25.9. 1945. **Fa. Doktora Lustra Preparaty Lekarsko-Kosmetyczne „Miraculum".** Kraków. Wytwórnia preparatów lekarsko-kosmetycznych. **Towary:** wyroby lekarsko-kosmetyczne i toaletowe, zwłaszcza mleczko do twarzy.

Zastrzeżono ochronę znaku w kolorach: niebieskim, czerwonym, zielonym, żółtym, złotym, srebrnym, fioletowym, brązowym, czarnym.

Nr Rej. 32699. 12.6. 1946. **Pierw.** 8.9. 1945. **Fa. Wytwórnia Artykułów Gospodarczo-Chemicznych „Merkury".** Kraków. Wytwórnia i sprzedaż artykułów chemicznych. **Towary:** trucizna na muchy.

Zastrzeżono ochronę znaku w kolorze zielonym.

Nr Rej. 32700. 28.6. 1946. **Pierw.** 7.9. 1945. **Fa. Wytwórnia Artykułów Spożywczych Kazimierz Iwanicki.** Częstochowa. Wytwórnia artykułów spożywczych. **Towary:** proszki na budyń, kisiel i sos do potraw, cukier wanilinowy, proszek do pieczenia, galaretki, babki, wanilina, olejki i esencje do pieczenia, przyprawy do pierników, przyprawy do zup, drożdże, środki do konserwacji artykułów spożywczych, płatki owsiane, miód, miód sztuczny, kwaski, dolewki i zaprawy do wódek i likierów, soki owocowe, kawa, herbata, kakao, surogaty kawy, surogaty herbaty, korzenne środki przyprawowe, soda oczyszczona, saletra, amoniak, żelatyna, lody, napoje chłodzące, środki do sporządzania napojów chłodzących, czekolada, wyroby cze-

koladowe, karmelki, cukierki, drażetki, wyroby z cukru, marmoladki, wafle, ciastka, pierniki, biszkopty, herbatniki, sucharki, wyroby z mąki.

Nr Rej. 32701. 28.6. 1946. **Pierw.** 7.9. 1945. **Fa. Wytwórnia Artykułów Spożywczych Kazimierz Iwanicki.** Częstochowa. Wytwórnia artykułów spożywczych. **Towary:** proszki na budyń, kisiel i sos do potraw, cukier wanilinowy, proszek do pieczenia, galaretki, babki, wanilina, olejki i esencje do pieczenia, przyprawy do pierników, przyprawy do zup, drożdże, środki do konserwacji artykułów spożywczych, płatki owsiane, miód, miód sztuczny, kwaski, dolewki i zaprawy do wódek i likierów, soki owocowe, kawa, herbata, kakao, surogat kawy, surogat herbaty, korzenne przyprawy, soda oczyszczona, saletra, amoniak, żelatyna, lody, napoje chłodzące, środki do sporządzania napojów chłodzących, czekolada, wyroby czekoladowe, karmelki, cukierki, drażetki, wyroby z cukru, marmoladki, wafle, ciastka, pierniki, biszkopty, herbatniki, sucharki, wyroby z mąki.

Nr Rej. 32702. 28.6. 1946. **Pierw.** 7.9. 1945. **Fa. Wytwórnia Artykułów Chemicznych i Kosmetyczno-Perfumeryjnych Kazimierz Iwanicki.** Częstochowa. Wytwórnia artykułów chemicznych i perfumeryjno-kosmetycznych. **Towary:** artykuły chemiczne, w szczególności środki do pielęgnowania i czyszczenia obuwia, środki do prania, środki do szorowania i czyszczenia, barwniki do tkanin, środki do prasowania, środki do wywabiania plam, środki do pielęgnowania podłóg, środki do niszczenia robactwa, much, myszy i szczurów, atramenty w płynie i proszku, lakiery, kleje, kity, laki, świece, sztuczne ognie; artykuły kosmetyczno-perfumeryjne, jak wody kolońskie i toaletowe, perfumy, mleczka kosmetyczne, kremy kosmetyczne, pomadki kosmetyczne, galaretki kosmetyczne, środki do pielęgnowania skóry, środki przeciw szorstkości skóry, pudry, środki do pielęgnowania włosów, środki do farbowania włosów, środki do rurkowania włosów, środki przeciw łupieżowi, brylantyna, środki do pielęgnowania paznokci, środki do pielęgnowania ust, środki do pielęgnowania zębów, środki do pielęgnowania rąk i nóg, środki przeciw odciskom, środki do opalania się, środki do golenia, środki do farbowania warg, środki do barwienia twarzy, środki do barwienia rzęs i brwi, wazelina.

Nr Rej. 32703. 28.6. 1946. **Pierw.** 7.9. 1945. **Fa. Wytwórnia Artykułów Chemicznych i Kosmetyczno-Perfumeryjnych Kazimierz Iwanicki.** Częstochowa. Wytwórnia artykułów chemicznych i perfumeryjno-kosmetycznych. **Towary:** artykuły chemiczne, w szczególności środki do pielęgnowania i czyszczenia obuwia, środki do prania, środki do szorowania i czyszczenia, barwniki do tkanin, środki do prasowania, środki do wywabiania plam, środki do pielęgnowania podłóg, środki do niszczenia robactwa, much, myszy i szczurów, atramenty w płynie i proszku, lakiery, kleje, kity, laki, świece, sztuczne ognie; artykuły kosmetyczno-perfumeryjne, jak wody kolońskie i toaletowe, perfumy, mleczka kosmetyczne, kremy kosmetyczne, pomadki kosmetyczne, galaretki kosmetyczne, środki do pielęgnowania skóry, środki przeciw szorstkości skóry, pudry, środki do pielęgnowania włosów, środki do farbowania włosów, środki do rurkowania włosów, środki przeciw łupieżowi, brylantyny, środki do pielęgnowania paznokci, środki do pielęgnowania ust, środki do pielęgnowania zębów, środki do pielęgnowania rąk i nóg, środki przeciw odciskom, środki do opalania się, środki do golenia, środki do farbowania warg, środki do barwienia twarzy, środki do barwienia rzęs i brwi, wazelina.

Nr Rej. 32704. 28.6. 1946. **Pierw.** 14.3. 1946. **Fa. „Wos" — Wytwórnia Ochronnych Siatek — Mieczysław Karpiuk.** Warszawa. Wytwórnia ochronnych siatek. **Towary:** kraty żelazne zwykłe i żaluzjowe, wystawy żelazne, ogrodzenia żelazne, balustrady żelazne, konstrukcje żelazne.

WOS

WYTWÓRNIA OCHRONNYCH SIATEK

MIECZYSŁAW KARPIUK

WARSZAWA ul. MARSZAŁKOWSKA Nr. 14 i 11/13. TEL Nr.

RACHUNEK BIEŻĄCY W BANKU ZWIĄZKU SPÓŁEK ZAROBKOWYCH ODDZIAŁ W WARSZAWIE

Nr Rej. 32705. 28.6. 1946. **Pierw.** 6.10. 1945. **Fa. Zakłady Farmaceutyczne „Therapia".** Poznań. Fabryka środków farmaceutycznych. **Towary:** środki lecznicze i farmaceutyczne wszelkiego rodzaju do użytku wewnętrznego i zewnętrznego w postaci płynów, pigułek, tabletek, drażetek, proszków, czopików, maści, emulsji i zastrzyków, szczepionki, preparaty do wstrzykiwań, organo-preparaty, preparaty witaminowe i hormonalne, chemiczne preparaty syntetyczne dla celów leczniczych, zioła lecznicze, mieszanki z ziół leczniczych, herbaty ziołowe, wyciągi z ziół, wyciągi roślinne, środki odżywcze, preparaty dietetyczne, balsamy, preparaty kosmetyczne, kosmetyczne preparaty witaminowe i hormonalne, maści, kremy, pudry, szminki, wody kosmetyczne i kwiatowe, proszki, mydełka i pasty do zębów, mydła higieniczne i toaletowe, środki odkażające, preparaty weterynaryjne, leki stosowane przy zwalczaniu chorób u zwierząt, środki dezynsekcyjne, odczynniki oraz chemikalia do celów analitycznych i laboratoryjnych, preparaty chemiczne do celów naukowych.

ZAKŁADY

»THERAPIA«

FARMACEUTYCZNE

Nr Rej. 32706. 28.6. 1946. **Pierw.** 18.2. 1946. **Fa. „Omega" Przetwórnia Ziół Leczniczych i Laboratorium Chemiczne.** Poznań. Laboratorium chemiczne i przetwórnia ziół leczniczych. **Towary:** zioła lecznicze, herbaty z ziół, wyciągi z ziół leczniczych.

„Zioła Górskie — Omega"

Nr Rej. 32707. 28.6. 1946. **Pierw.** 18.2. 1946. **Fa. „Omega" Przetwórnia Ziół Leczniczych i Laboratorium Chemiczne.** Poznań. Laboratorium chemiczne i przetwórnia ziół leczniczych. **Towary:** środki lecznicze do zwalczania chorób u zwierząt w postaci proszków, maści, płynów, pigułek i zastrzyków.

PROTEGAN—OMEGA

Nr Rej. 32708. 2.7. 1946. **Pierw.** 26.9. 1945. **Fa. Doktora Lustra Preparaty Lekarsko-Kosmetyczne „Miraculum".** Kraków. Wytwórnia preparatów lekarsko-kosmetycznych, toaletowych i higienicznych. **Towary:** wyroby lekarsko-kosmetyczne, higieniczne i toaletowe, zwłaszcza pudry i proszki przeciwko tłustej cerze.

Proszek Marmurowy

Nr Rej. 32709. 2.7. 1946. **Pierw.** 25.3. 1946. **Fa. Wytwórnia Artykułów Chemicznych i Perfumeryjno-Kosmetycznych Kazimierz Iwanicki.** Częstochowa. Wytwórnia artykułów chemicznych i perfumeryjno-kosmetycznych. **Towary:** artykuły chemiczne, w szczególności środki do pielęgnowania i czyszczenia obuwia, środki do prania, środki do szorowania i czyszczenia, barwniki do tkanin, środki do prasowania, środki do wywabiania plam, środki do pielęgnowania podłóg, środki do niszczenia robactwa, much i szkodników, atramenty, lakiery, kleje, kity, laki, świece, sztuczne ognie, oraz inne artykuły chemiczne; artykuły kosmetyczno-perfumeryjne, jak wody kolońskie i toaletowe, perfumy, mleczka kosmetyczne, kremy i pomadki kosmetyczne, galaretki kosmetyczne, środki do pielęgnowania skóry, środki przeciw szorstkości skóry, pudry, środki do pielęgnowania włosów, środki do farbowania włosów, środki do rurkowania włosów, środki przeciw łupieżowi, brylantyna, środki do pielęgnowania paznokci, środki do pielęgnowania ust, środki do pielęgnowania zębów, środki do pielęgnowania rąk i nóg, środki przeciw odciskom, środki do opalania się, środki do golenia, środki do farbowania warg, środki do barwienia twarzy, środki do barwienia rzęs i brwi, wazelina.

IVA

Nr Rej. 32710. 2.7. 1946. **Pierw.** 26.3. 1946. **Fa. Fabryka Zwijek (Gilz) i Bibułek Papierosowych Kazimierz Iwanicki, Mieczysław Iwanicki.** Kraków. Fabryka gilz do papierosów. **Towary:** zwijki (gilzy) i bibułki do papierosów.

FALA

Nr Rej. 32711. 3.7. 1946. **Pierw.** 10.11. 1945. **Fa. Browar Krakowski i Fabryka Przetworów Słodowych Jana Götza w Krakowie.** Kraków. Browary i fabryka drożdży spirytusowych. **Towary:** ekstrakty słodowe.

ENZYMALT

Nr Rej. 32712. 3.7. 1946. **Pierw.** 9.4. 1946. **Fa. Laboratorium Chemiczno-Kosmetyczne „Halina".** Kraków. Wyrób artykułów kosmetycznych i perfumeryjnych. **Towary:** środki lecznicze, higieniczne, dentystyczne, dezynfekcyjne, odżywcze, ekstrakty słodowe, preparaty farmaceutyczne, materiały apteczne i opatrunkowe, perfumerie, kosmetyki, kremy kosmetyczne, kremy przeciw piegom i inne środki toaletowe.

Nr Rej. 32713. 4.7. 1946. **Pierw.** 12.11. 1945. **Fa. Chemiczna Fabryka Jan Kajewski dawn. „Blask".** Poznań. Fabryka produktów chemicznych, mydła, proszków do prania i do szorowania. **Towary:** mydło.

nr 32713

Ochronę zastrzeżono we wszelkich kolorach i ich zestawieniach.

Nr Rej. 32714. 4.7. 1946. **Pierw.** 8.2. 1946. **Fa. Wytwórnia Gilz „Atom" Z. Zawadzki i St. Szlage w Warszawie.** Warszawa. Wytwórnia gilz do papierosów. **Towary:** gilzy do papierosów.

Nr Rej. 32715. 4.7. 1946. **Pierw.** 12.2. 1946. **Fa. Farmaceutyczno-Chemiczne Laboratoria „Koło" Sp. z o. o.** Warszawa. Laboratorium chemiczno-farmaceutyczne. **Towary:** środki lecznicze i kosmetyczne.

Kwiat Pomarańczy „Koło"

Nr Rej. 32716. 4.7. 1946. **Pierw.** 22.11. 1945. **Fa. Iskra i Karmański — Fabryka Farb i Przyborów Piśmienniczych M. Chyżewski i S-ka.** Kraków. Fabryka farb i wyrobów chemicznych. **Towary:** wyroby z papieru, w szczególności przybory pisarskie, rysunkowe i kancelaryjne.

MEMPHIS

Nr Rej. 32717. 4.7. 1946. **Pierw.** 22.11. 1945. **Fa. Iskra i Karmański — Fabryka Farb i Przyborów Piśmienniczych M. Chyżewski i S-ka.** Kraków. Fabryka farb i wyrobów chemicznych. **Towary:** wyroby z papieru, w szczególności przybory pisarskie, rysunkowe i kancelaryjne.

KAZIK

Nr Rej. 32718. 4.7. 1946. **Pierw.** 22.11. 1945. **Fa. Iskra i Karmański Fabryka Farb i Przyborów Piśmienniczych M. Chyżewski i S-ka.** Kraków. Fabryka farb i wyrobów chemicznych. **Towary:** wyroby z papieru, w szczególności przybory pisarskie, rysunkowe i kancelaryjne.

JAGUSIA

Nr Rej. 32719. 4.7. 1946. **Pierw.** 4.3. 1946. **Fa. Wytwórnia Chemiczna „Pik" Spółka z ogr. odp.** Kraków. Wytwórnia produktów chemicznych. **Towary:** pasta do obuwia, pasta do podłóg, muchołapki, świece wszelkiego rodzaju.

PIK

Nr Rej. 32720—32722. 4.7. 1946. **Pierw.** 2.5. 1946. **Fa. Wytwórnia Chemiczna „Stomar" S. i M. Świątek.** Włochy. Wytwórnia produktów chemicznych. **Towary:** farby (z wyjątkiem malarskich i drukarskich), barwniki, lakiery, laki, pokosty, smoła, wosk sztuczny, pasty, kremy i politury do obuwia, zaprawy i pasty do podłóg, kleje, lepy na muchy, środki do prania (oprócz mydła), krochmal; środki do polerowania, szlifowania, bielenia, lutowania, czyszczenia i przeciw rdzy; środki do tępienia pasożytów i szkodników.

nr 32720

STEF-MAR

nr 32721

STE-MAR

nr 32722

STO-MAR

Nr Rej. 32723. 8.7. 1946. **Pierw.** 24.9. 1945. **Fa. Krakowska Fabryka Mydła C. Śmiechowski, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością pod Zarządem Państwowym.** Kraków. Fabryka mydła, proszków do prania i środków do czyszczenia. **Towary:** proszek do mycia rąk i naczyń.

Nr Rej. 32724. 8.7. 1946. **Pierw.** 31.12. 1945. **Fa. „Biolabor" Laboratorium Farmaceutyczne Magister Jan Gąsecki w Warszawie.** Brwinów. Laboratorium farmaceutyczne. **Towary:** środki farmaceutyczne i apteczne.

„PROSZEK OD BÓLU GŁOWY
DLA DOROSŁYCH — BOCIAN"

Nr Rej. 32725. 8.7. 1946. **Pierw.** 18.4. 1946. **Fa. Ministerstwo Przemysłu, Centrala Żelaza i Stali.** Katowice. Sprzedaż wyrobów hutniczych. **Towary:** wyroby hutnicze.

Nr Rej. 32726. 8.7. 1946. **Pierw.** 29.5. 1946. **Fa. „Hermes“ — Biuro Organizacji S. R. Kubiak.** Łódź. Wytwarzanie i sprzedaż urządzeń i przyborów do rachunkowości przebitkowej. **Towary:** przyrządy do księgowania, skrzynki do przechowywania kont oraz formularze do rachunkowości przebitkowej.

HERMES

Nr Rej. 32727. 8.7. 1946. **Pierw.** 11.3. 1946. **Fa. „Omega“ Przetwórnia Ziół Leczniczych i Laboratorium Chemiczne.** Poznań. Laboratorium chemiczne i przetwórnia ziół leczniczych. **Towary:** środki lecznicze, preparaty farmaceutyczne w postaci proszków, maści, płynów, pigułek, zastrzyków, wyciągów, naparów, zioła lecznicze, herbaty z ziół leczniczych, wyciągi z ziół, dietetyczne środki odżywcze, hormonalne i witaminowe środki odżywcze, sole kąpielowe, pachnidła do kąpieli, środki dezynfekcyjne, środki dezynsekcyjne, cukierki eukaliptusowe, miętowe, cukierki lecznicze i dezynfekujące jamę ustną, mydło (z wyłączeniem mydła do prania i mydła do celów technicznych) środki toaletowe, proszki i pasty do zębów, wody do ust, wody kolońskie, wody kwiatowe, perfumy, środki kosmetyczne, lakiery do paznokci, ołówki do rzęs, czernidła i farbki do włosów, pomadki do ust, szampony, kremy, środki do pielęgnowania cery i ciała, preparaty chemiczne, chemikalia.

Nr Rej. 32728. 8.7. 1946. **Pierw.** 4.8. 1945. **Fa. Fabryka Przetworów Chemicznych Bolesław Jurkowski.** Kraków. Wytwórnia produktów chemicznych. **Towary:** mydło do prania.

PERŁA

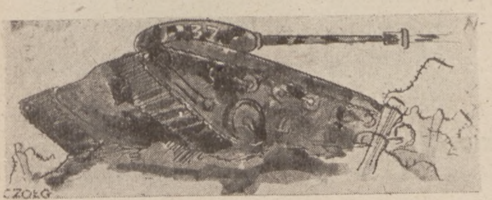
Nr Rej. 32729. 8.7. 1946. **Pierw.** 26.9. 1945. **Fa. Doktora Lustra preparaty Lekarsko-Kosmetyczne „Miraculum".** Kraków. Wytwórnia i sprzedaż preparatów lekarsko-kosmetycznych, toaletowych i higienicznych. **Towary:** środki lekarsko-kosmetyczne i higieniczne, zwłaszcza do pielęgnowania skóry.

PRODERMOLL

Nr Rej. 32730. 8.7. 1946. **Pierw.** 13.12. 1945. **Fa. Dr Stefan Otolski, właściciel wytwórni Chemiczno-Farmaceutycznej.** Kraków. Wyrób i sprzedaż chemikaliów oraz przetworów farmaceutycznych. **Towary:** preparaty chemiczne, farmaceutyczne i odżywki.

CHEMIVIT

Nr Rej. 32731—32733. 10.7. 1946. **Pierw.** 22.10. 1945. **Fa. Polsko-Szwajcarska Fabryka Czekolady „Suchard" Spółka Akcyjna w Krakowie.** Kraków. Fabryka czekolady. **Towary:** cukierki.

nr 32731

nr 32732

nr 32733

Zastrzeżono ochronę znaków nr nr 32731 —32733 we wszystkich kolorach i ich zestawieniach.

Nr Rej. 32734—32740. 10.7. 1946. **Pierw.** 22.10. 1945. **Fa. Polsko-Szwajcarska Fabryka Czekolady „Suchard" Spółka Akcyjna w Krakowie.** Kraków. Fabryka czekolady. **Towary:** cukierki.

nr 32734

nr 32735

nr 32736

nr 32737

nr 32738

nr 32739

nr 32740

Zastrzeżono ochronę znaków nr nr 32734 — 32740 we wszystkich kolorach i ich zestawieniach.

Nr Rej. 32741—32742. 11.7. 1946. **Pierw.** 22.10. 1945. **Fa Polsko-Szwajcarska Fabryka Czekolady „Suchard" Spółka Akcyjna w Krakowie.** Kraków. Fabryka czekolady. **Towary:** cukierki.

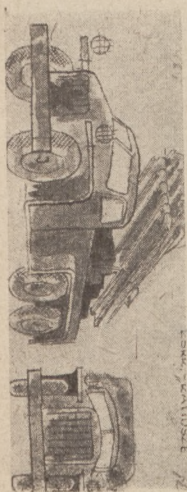
nr 32741

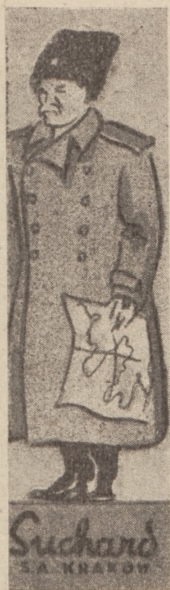
nr 32742

Zastrzeżono ochronę znaków nr nr 32741 — 32742 we wszystkich kolorach i ich zestawieniach.

Nr Rej. 32743—32747. 11.7. 1946. **Pierw.** 23.10. 1945. **Fa. Polsko-Szwajcarska Fabryka Czekolady „Suchard" Spółka Akcyjna w Krakowie.** Kraków. Fabryka czekolady. **Towary:** cukierki.

nr 32743

nr 32744

nr 32745

nr 32746

nr 32747

Zastrzeżono ochronę znaków nr nr 32743 —32747 we wszystkich kolorach i ich zestawieniach.

Nr Rej. 32748—32750. 11.7. 1946. **Pierw.** 23.10. 1945. **Fa. Polsko-Szwajcarska Fabryka Czekolady „Suchard" Spółka Akcyjna w Krakowie.** Kraków. Fabryka czekolady. **Towary:** cukierki.

nr 32748

nr 32749

nr 32750

Zastrzeżono ochronę znaków nr nr 32748 —32750 we wszystkich kolorach i ich zestawieniach.

Nr Rej. 32751—32756. 12.7. 1946. **Pierw.** 23.10. 1945. **Fa. Polsko-Szwajcarska Fabryka Czekolady „Suchard" Spółka Akcyjna w Krakowie.** Kraków. Fabryka czekolady. **Towary:** cukierki.

nr 32751

nr 32752

nr 32753

nr 32754

nr 32755

nr 32756

Zastrzeżono ochronę znaków nr nr 32751 —32756 we wszystkich kolorach i ich zestawieniach.

Nr Rej. 32757—32766. 15.7. 1946. **Pierw.** 23.10. 1945. **Fa. Polsko-Szwajcarska Fabryka Czekolady „Suchard" Spółka Akcyjna w Krakowie.** Kraków. Fabryka czekolady. **Towary:** cukierki.

nr 32757

nr 32758

nr 32759

nr 32760

nr 32761

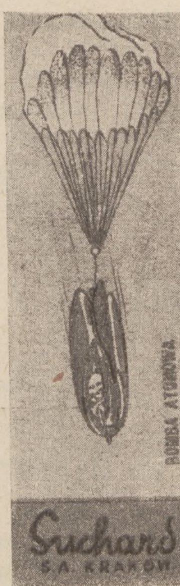
nr 32762

nr 32763

nr 32764

nr 32765

nr 32766

Zastrzeżono ochronę znaków nr nr 32757 —32766 we wszystkich kolorach i ich zestawieniach.

Nr Rej. 32767. 16.7. 1946. **Pierw.** 20.12. 1945. **Fa. Krakowska Fabryka Mydła C. Śmiechowski Sp. z ogr. odp. pod Zarządem Państwowym.** Kraków. Fabryka mydła, środków do prania i środków do czyszczenia. **Towary:** proszek do prania.

Nr Rej. 32768. 16.7. 1946. **Pierw.** 16.4. 1946. **Fa. Księgarnia „Wiedza" właśc. Zofia Długosz.** Kraków. Wydawnictwo książek, nut, map, ksiąg handlowych, broszur, pocztówek, obrazów i kalendarzy. **Towary:** książki, nuty, mapy, księgi handlowe, broszury, pocztówki, kalendarze, obrazy.

Wiedza

Nr Rej. 32769. 30.7. 1946. **Pierw.** 6.9. 1945. **Fa. „Trójka" Bytomska Przetwórnia Artykułów Spożywczych i Rozlewnia Octu, Spółka z ogr. odp.** Bytom. Wytwórnia artykułów spożywczych. **Towary:** budynie.

nr 32769

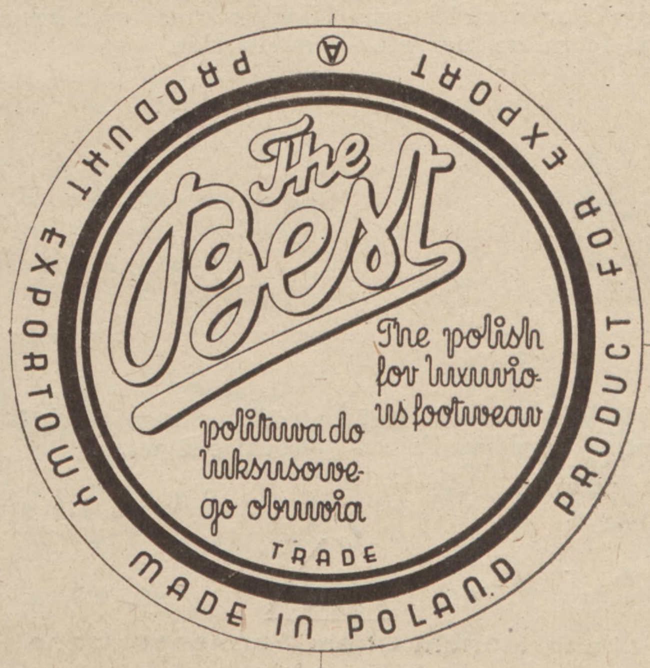
Nr Rej. 32770. 30.7. 1946. **Pierw.** 6.9. 1945. **Fa. „Trójka" Bytomska Przetwórnia Artykułów Spożywczych i Rozlewnia Octu, Spółka z ogr. odp.** Bytom. Wytwórnia artykułów spożywczych. **Towary:** proszek do pieczenia.

Nr Rej. 32771. 30.7. 1946. **Pierw.** 6.9. 1945. **Fa. „Trójka“ Bytomska Przetwórnia Artykułów Spożywczych i Rozlewnia Octu, S-ka z ogr. odp.** Bytom. Wytwórnia artykułów spożywczych. **Towary:** pieprz, liście bobkowe, soda jadalna, ocet.

Nr Rej. 32772. 30.7. 1946. **Pierw.** 4.6. 1946. **Fa. „Trade“ Przedsiębiorstwo Przemysłowo-Handlowe, Spółka z ogr. odp.** Kraków. Fabryka pasty do obuwia. **Towary:** pasta do obuwia.

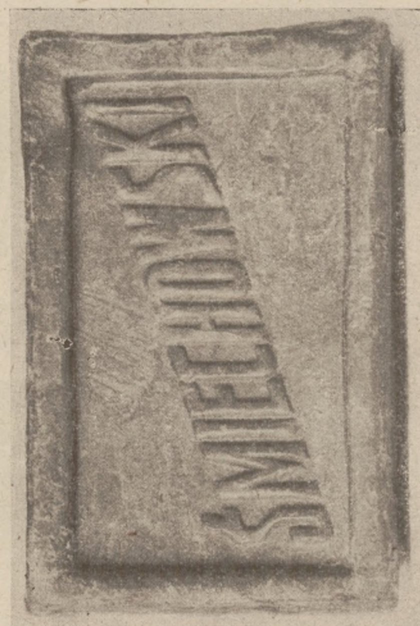

Nr Rej. 32773. 30.7. 1946. **Pierw.** 23.10. 1945. **Fa. Polsko-Szwajcarska Fabryka Czekolady „Suchard“ Spółka Akcyjna w Krakowie.** Kraków. Fabryka czekolady. **Towary:** cukierki.

Ochrona znaku zastrzeżona we wszelkich kolorach i ich zestawieniach.

Nr Rej. 32774. 30.7. 1946. **Pierw.** 3.11. 1945. **Fa. Krakowska Fabryka Mydła C. Śmiechowski S-ka z ogr. odp.** Kraków. Fabryka mydła, proszków do prania i środków do czyszczenia. **Towary:** mydło do mycia i prania.

Nr Rej. 32775. 30.7. 1946. **Pierw.** 18.2. 1946. **Fa. Wytwórnia i Hurtowa Sprzedaż Artykułów Chemiczno-Farmaceutycznych „Farmacja“ Sp. z ogr. odp.** Warszawa—Bielany. Wytwórnia środków leczniczych, dezynfekcyjnych i kosmetycznych. **Towary:** środki lecznicze, dezynfekcyjne i kosmetyczne.

Nr Rej. 32776. 30.7. 1946. **Pierw.** 8.4. 1946. **Fa. Laboratorium Kosmetyczno-Perfumeryjne „Leocadie“ wł. L. Koseska.** Łódź. Laboratorium kosmetyczno-perfumeryjne. **Towary:** artykuły perfumeryjno-kosmetyczne i kosmetyczno-mydlarskie.

L e d a

Nr Rej. 32777. 30.7. 1946. **Pierw.** 26.11. 1945. **Fa. „Orto“ Laboratorium Chemiczno-Farmaceutyczne Sp. z o. o.** Radom. Wytwórnia środków leczniczych i kosmetyków. **Towary:** środki odżywcze.

ORTO

Laboratorium Chem.-Farmaceutyczne

Sp. z o. o. w Radomiu.

CALCOVIS

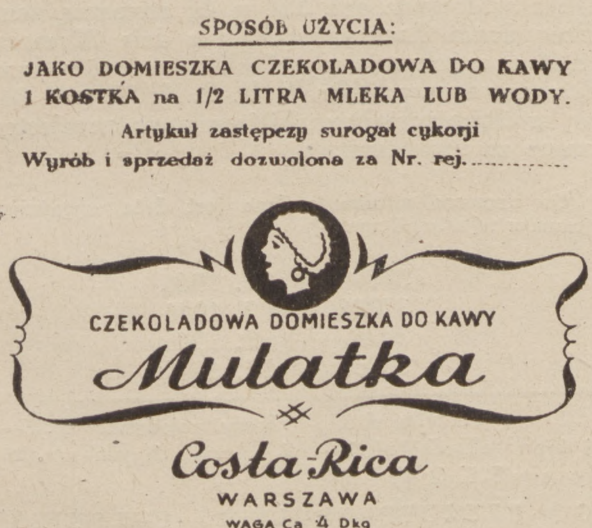
Nr Rej. 32778. 30.7. 1946. **Pierw.** 20.3. 1946. **Fa. Wytwórnia Gilz i Bibułek „Aromat" S. i M. Serwiński.** Warszawa. Wytwórnia gilz i bibułek do papierosów. **Towary:** gilzy do papierosów.

Nr Rej. 32779. 30.7. 1946. **Pierw.** 20.3. 1946. **Fa. Wytwórnia Gilz i Bibułek „Aromat" S. i M. Serwiński.** Warszawa. Wytwórnia gilz i bibułek do papierosów. **Towary:** gilzy do papierosów.

Nr Rej. 32780. 30.7. 1946. **Pierw.** 19.12. 1945. **Fa. Fabryka Kawy i Cykorii „Costa-Rica".** Warszawa. Wytwórnia namiastki kawy i cykorii. **Towary:** domieszka do kawy.

Nr Rej. 32781. 30.7. 1946. **Pierw.** 19.12. 1945. **Fa. Fabryka Kawy i Cykorii „Costa-Rica".** Warszawa. Wytwórnia namiastki kawy i cykorii. **Towary:** domieszka do kawy.

PRZEDŁUŻENIE OCHRONY PRAWNEJ ZNAKÓW

(Po numerze rejestru podana jest data, do której przedłużono ochronę znaku)

270 — 16.5. 1954
271 — 16.5. 1954
449 — 5.6. 1954
450 — 5.6. 1954
451 — 5.6. 1954
3410 — 16.2. 1955
3411 — 16.2. 1955
3602 — 26.2. 1955
4629 — 17.4. 1955
5147 — 13.5. 1955
5149 — 13.5. 1955
5219 — 14.5. 1955
5220 — 14.5. 1955
5613 — 29.5. 1955
8252 — 17.9. 1955
8253 — 17.9. 1955
8492 — 28.9. 1955
8858 — 12.10. 1955
9606 — 10.11. 1955
9631 — 11.11. 1955
9632 — 11.11. 1955
9666 — 12.11. 1955
9979 — 27.11. 1955
10013 — 28.11. 1955
10111 — 2.12. 1955
10117 — 3.12. 1955
11981 — 9.4. 1956
12140 — 30.4. 1956
12576 — 24.6. 1956
12900 — 4.8. 1956
12987 — 16.8. 1956
12989 — 17.8. 1956
20471 — 16.9. 1950
22001 — 30.10. 1951
23355 — 23.12. 1952
24623 — 24.3. 1954
24956 — 18.9. 1954
24957 — 18.9. 1954
24958 — 18.9. 1954
24997 — 29.9. 1954
25646 — 10.5. 1955
25788 — 19.6. 1955
26607 — 28.3. 1956
26685 — 17.4. 1956
26763 — 24.4. 1956
26845 — 12.5. 1956
26909 — 25.5. 1956
26996 — 23.6. 1956
27010 — 23.6. 1956
27030 — 30.6. 1956
27066 — 10.7. 1956
27067 — 10.7. 1956
27068 — 10.7. 1956
27166 — 31.7. 1956
27199 — 22.8. 1956
27275 — 31.8. 1956
27276 — 31.8. 1956
27437 — 26.10. 1956
27528 — 20.11. 1956
27540 — 20.11. 1956
27817 — 18.2. 1957

ZMIANY W REJESTRZE

NrNr Rej. 4629, 8252, 8253, 9606, 9929, 11983, 13408, 19434, 19435, 19436, 23782, 23783, 26996, 27030, 28112, 28164, 29627 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Parfümerie und Feinseifenfabrik J. Messing-Posen" na firmę: „J. & S. Stempniewicz — Fabryka perfum i mydeł toaletowych w Poznaniu".

Nr Rej. 12671 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Towarzystwo Zakładów Przemysłowych „Jago" S. Gołembowski, K. Janiszewski, Z. Zieliński i S-ka, Spółka z o. o." na firmę: „Towarzystwo Zakładów Przemysłowych „Jago" S. Gołembowski, J. Pryliński, Z. Zieliński i S-ka, Spółka z o. o."

NrNr Rej. 28308, 28309, 28343, 28893, 32376, 32409 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Seifen-Werke Carl Reger Posen" na firmę: „Chemiczna Fabryka Jan Kajewski dawn. Blask „Poznań".

WYKREŚLENIA Z REJESTRU

Na podstawie art. 184 p. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384) wykreślone zostały znaki towarowe, zarejestrowane za numerami:

(Po numerze rejestru podana jest data wygaśnięcia prawa z rejestracji znaku)

32308 — 4.7. 1946
32356 — 4.7. 1946
32357 — 4.7. 1946
32382 — 4.7. 1946

PRENUMERATA wynosi: za rok 1946 zł 425.—, z przesyłką zł 450.—. Zeszyt pojedyńczy zł 50.—
CENA OGŁOSZEŃ: po tekście oraz na 2, 3 i 4 str. okładki zł 5.— od wiersza 1 mm szpalty redakcyjnej. KONTO czekowe w P. K. O. Nr I-3577.

WYDAWNICTWO URZĘDU PATENTOWEGO RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.
Redakcja i Administracja: Urząd Patentowy Rz. P., Warszawa, ul. Lwowska 15. Tel. 8-52-78.

Drukarnia Państwowa Nr 1 w Warszawie, ul. Tamka 3, zam. nr 866.